

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

Παύλος Φ.
Μάραντος

Κώστας Ν.
Θεριανός

5ος τόμος

Α΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΛ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟ-
ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
Α΄ Γενικού Λυκείου
Α΄ Επαγγελματικού Λυκείου

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Πρόεδρος: Σωτήριος Γκλαβάς

**ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Παύλος Φ. Μάραντος

**Κώστας Ν. Θεριανός, Δρ. Επιστη-
μών της Αγωγής, Κοινωνιολόγος,
Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας
Εκπαίδευσης**

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

**Δρ. Χρήστος Πατσός, Σχολικός Σύμ-
βουλος Κοινωνιολόγων, Συντονι-
στής Επιτροπής Κρίσης**

**Αθανάσιος Ανδρέου, Οικονομολό-
γος, Med Οργάνωση και Διοίκηση
της Εκπαίδευσης, Διευθυντής 10ου
ΓΕΛ Λάρισας**

**Δρ. Γιώργος Μπίκος, Πολιτικός Ε-
πιστήμονας, Κοινωνιολόγος, Εκ-
παιδευτικός**

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Γιώτα Κωνσταντάτου, Φιλολόγος

**ΕΞΩΦΥΛΛΟ Πάυλος Φ. Μάραντος,
Κώστας Ν. Θεριανός**

**Σελιδοποίηση: Δώρος Παπαϊωαν-
νίδης, e-mail: info@eikastiko.gr**

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ» της Πράξης «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (ΣΧΟΛΕΙΟ 21ου αιώνα)-ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ» ΜΕ ΚΩΔ. ΟΠΣ 295450, των Αξόνων Προτεραιότητας 1, 2 και 3 – ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ ΠΡΑΞΗ του ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ», που συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση - Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και από Εθνικούς Πόρους (ΕΣΠΑ 2007 – 2013).

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Παύλος Φ. Μάραντος
Κώστας Ν. Θεριανός**

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
Α' ΓΕΛ ΚΑΙ ΕΠΑ.Λ.
5ος τόμος**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟ-
ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**
Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτο
Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Προσαρμογή:

**Αρμέντζιου Ασπασία, Μεταπτυχιακή
φοιτήτρια Ειδικής Αγωγής**

Επιμέλεια:

**Τουρνά Παναγιώτα, Μεταπτυχιακή
φοιτήτρια Ειδικής Αγωγής**

Επιστημονικός υπεύθυνος:

**Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του ΥΠ.Π.Ε.Θ.**

Υπεύθυνη του έργου:

**Μαρία Γελαστοπούλου,
Μ.Εδ. Ειδικής Αγωγής**

Τεχνική υποστήριξη:

**Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής**

**Συγγραφείς Προδιαγραφών
προσαρμογής των βιβλίων για το
Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτι-
κής:**

**Γιώργος Βουγιουκλίδης,
Δάσκαλος Ειδικής Αγωγής**

**Γελαστοπούλου Μαρία,
Εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής**

**Γκυρτής Κωνσταντίνος,
Καθηγητής Πληροφορικής**

**Αξιολόγηση και τελικός έλεγχος
των προσαρμογών:**

**Γελαστοπούλου Μαρία,
Εκπαιδευτικός Ειδικής Αγωγής, ΙΕΠ**

**Γκυρτής Κωνσταντίνος,
Καθηγητής Πληροφορικής στη
Δ/βάθμια Εκπαίδευση**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ - ώρες: 5

8.1 Ατομική και συλλογική απόφαση

8.2. Κριτήρια λήψης ορθών αποφάσεων

8.2.1 Οι αξίες και οι κανόνες

8.2.2 Το συλλογικό συμφέρον

8.2.3 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων των άλλων

8.2.4 Το ατομικό συμφέρον

Οι επιπτώσεις: κοινωνικές, οικονομικές, περιβαλλοντικές κτλ.

8.3 Διαδικασία λήψης αποφάσεων

8.3.1 Καθορισμός του σκοπού

8.3.2 Συλλογή πληροφοριών

8.3.3 Εύρεση και αξιολόγηση εναλλακτικών λύσεων

8.3.4 Επιλογή της καλύτερης εναλλακτικής λύσης

8.3.5 Εφαρμογή απόφασης

8.4. Η νομοθετική διαδικασία - Η λήψη απόφασης από τη Βουλή

8.5. Η ευθύνη από τη νομοθετική διαδικασία

8.5.1 Η ευθύνη του εκλογικού σώματος

8.5.2 Η ευθύνη των βουλευτών

8.5.3 Πρόσωπα και φορείς που επηρεάζουν τη Βουλή στη λήψη αποφάσεων

Στόχοι, οι μαθητές/τριες να μάθουν:

- Να διακρίνουν τη σημασία των αποφάσεων, ατομικών και συλλογικών.

- Να διατυπώνουν τα κριτήρια για τη λήψη ορθών αποφάσεων.
- Να εξασκούνται σε διαφορετικούς τρόπους λήψης αποφάσεων.
- Να ερμηνεύουν τις επιπτώσεις των αποφάσεών τους για τον εαυτό τους και το σύνολο.
- Να εξηγούν τον τρόπο λήψης αποφάσεων από τη Βουλή.
- Να αντιλαμβάνονται τις ευθύνες του εκλογικού σώματος.
- Να ερμηνεύουν γιατί πρόσωπα και φορείς επηρεάζουν τη Βουλή στη λήψη αποφάσεων.
- Να αναλαμβάνουν τις ευθύνες των αποφάσεών τους και να μην τις μεταθέτουν σε άλλους.

Βασική ορολογία

- απόφαση

- συλλογική απόφαση -τεχνοκράτες
 - Θεωρία Παιγνίων
 - ατομική απόφαση
 - εκλογικό σώμα
 - συνδικαλιστικές οργανώσεις
 - αξίες
 - κανόνες
 - δικαιώματα
 - βέλτιστη επιλογή
 - ψηφοφορία
 - νομοπαρασκευαστική επιτροπή
 - δημοκρατία
 - Βουλή
 - βουλευτές
 - εναλλακτική λύση
 - νομοσχέδιο
 - ομάδες πίεσης
- κοινωνία των πολιτών**

8.1 Ατομική και Συλλογική απόφαση

Οι άνθρωποι, οι ομάδες, οι επιχειρήσεις, τα πολιτικά κόμματα, τα σωματεία, τα κράτη έρχονται διαρκώς αντιμέτωπα με επιλογές που πρέπει να κάνουν. Σε αυτές τις περιπτώσεις καλούνται να πάρουν κάποια απόφαση.

Απόφαση είναι η επιλογή μεταξύ δύο ή περισσότερων εναλλακτικών επιλογών. Η απόφαση μπορεί να είναι ατομική ή συλλογική. Η ατομική απόφαση είναι οτιδήποτε επιλέγει ο καθένας μας να κάνει στην καθημερινή του ζωή. Το αν θα διαβάσουμε ή όχι τα μαθήματα της επόμενης μέρας, το αν θα συμμετάσχουμε σε μια εθελοντική δράση, ποιον κλάδο

**σπουδών θα επιλέξουμε, αν θα κά-
νουμε κάποιον φίλο σε ένα μέσο κοι-
νωνικής δικτύωσης αποτελούν ατο-
μικές αποφάσεις.**

**Η λήψη μιας απόφασης εξαρτάται
από την προσωπικότητα αυτού που
την λαμβάνει και από τις συγκεκρι-
μένες συνθήκες στις οποίες λαμβά-
νεται η απόφαση. Η προσωπικότητα
συμπυκνώνει την παιδεία και την ε-
μπειρία του ατόμου που αποφασίζει.
Διαφορετικά θα αποφασίσει για κά-
ποιο θέμα ένας μορφωμένος άνθρω-
πος ή κάποιος με εμπειρία ζωής και
διαφορετικά κάποιος άλλος με λιγό-
τερη μόρφωση ή χωρίς εμπειρία ζω-
ής. Παράδειγμα: κάποιος χρειάζεται
χρήματα για να αγοράσει ένα αυτο-
κίνητο. Έχει, κυρίως, τρεις επιλογές:
α) να περιμένει να συγκεντρώσει το
ποσό για να αγοράσει το αυτοκίνη-**

το β) να δανεισθεί από κάποια τράπεζα αποπληρώνοντας το δάνειο σταδιακά με κάποια δόση στην οποία να μπορεί να ανταπεξέλθει γ) να δανεισθεί για να πάρει το αυτοκίνητο βάζοντας μια οποιαδήποτε δόση, διακινδυνεύοντας το αν μπορεί να ανταπεξέλθει στο μέλλον. Η επιλογή που θα κάνει εξαρτάται από τις αξίες του, το πώς ιεραρχεί τις ανάγκες του, την εμπειρία της ζωής του.

Σε τέτοιες αποφάσεις αναδεικνύεται η αξία της παιδείας, αλλά και ο ρόλος της πολιτείας να ασκεί τον απαραίτητο έλεγχο. Για παράδειγμα, δεν μπορεί να αφήνονται ανεξέλεγκτες οι επιχειρήσεις να πουλούν και να διαφημίζουν ό,τι θέλουν (όπλα, ναρκωτικά κτλ.) σε όποια τιμή θέλουν (π.χ. αισχροκέρδεια) και η ευ-

θύνη να μετακυλίεται στον καταναλωτή ή τον θεατή. Αναντίρρητα, ο καταναλωτής και ο θεατής έχουν ευθύνη για τις επιλογές τους, αλλά χρειάζεται και ο έλεγχος της πολιτείας.

**Παναγιώτης Κονδύλης
(1943-1998)**

Ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες διανοητές του 20ού αιώνα. Μεταξύ άλλων ασχολήθηκε και με το ζήτημα της απόφασης στο βιβλίο του Ισχύς και Απόφαση (εκδ. Στιγμή, Αθήνα 1991). Η απόφαση, σύμφωνα με τον Κονδύλη, αποτυπώνει την παιδεία και την εμπειρία αυτού που την λαμβάνει καθώς και τις συνθήκες στις οποίες λαμβάνεται.

Η απόφαση σημαίνει, κατά τον Κονδύλη, «αποκοπή» μιας άποψης από τις άλλες απόψεις. Ο άνθρωπος αποφασίζει με την έννοια ότι αποκρυσταλλώνει τι θέλει να κάνει και τι δεν θέλει να κάνει. Γι' αυτό και η αποφασιστικότητα είναι σημάδι ωριμότητας τόσο του χαρακτήρα όσο και της σκέψης. Ο αναποφάσιστος είναι αυτός που δεν μπορεί να ξεκαθαρίσει τι θέλει, ποια επιλογή να κάνει ανάμεσα σε πολλές και γι' αυτό παραπαίει ανάμεσα σε διαφορετικές μεταξύ τους επιλογές.

«Ο όρος "παρασιτικός καταναλωτισμός" χρησιμοποιείται εδώ στην κυριολεξία του για να δηλώσει ότι η σημερινή Ελλάδα, όντας ανίκανη να παραγάγει η ίδια όσα καταναλώνει και μην έχοντας αρκετή αυτοσυγκράτηση

και αξιοπρέπεια- ώστε να μην καταναλώνει περισσότερα απ' όσα μπορεί να παραγάγει η ίδια, προκειμένου να καταναλώσει παρασιτεί, και μάλιστα σε διπλή κατεύθυνση: παρασιτεί στο εσωτερικό, που υποθηκεύει τους πόρους του μέλλοντος μετατρέποντάς τους σε τρέχοντα τοκοχρεολύσια, και παρασιτεί προς τα έξω, που έχει επίσης δανεισθεί υπέρογκα ποσά όχι για να κάνει επενδύσεις μελλοντικά καρποφόρες αλλά κυρίως για να πληρώσει με αυτά τεράστιες ποσότητες καταναλωτικών αγαθών, τις οποίες και πάλι εισήγαγε από το εξωτερικό». (Παναγιώτης Κονδύλης, Πλανητική πολιτική μετά τον Ψυχρό πόλεμο, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα 1992)

Οι συνθήκες, επίσης, εξαρτώνται

από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται όποιος καλείται να πάρει μια απόφαση. Διαφορετικά θα αποφασίσει ένας άνθρωπος σε καιρό ειρήνης και διαφορετικά σε κατάσταση πολέμου. Διαφορετικά θα αποφασίσει για το πόσο θα αγοράσει ένα μπουκάλι νερό ένας άνθρωπος που ζει σε μια μεγαλούπολη και διαφορετικά αν βρίσκεται χαμένος σε μια έρημο. Στην πρώτη περίπτωση, έχει τη δυνατότητα να αποφύγει περιπτώσεις αισχροκέρδειας στις οποίες κάποιοι μπορεί να προσπαθήσουν να του πουλήσουν το νερό σε υψηλή τιμή. Στην δεύτερη περίπτωση, είναι έτοιμος να αποδεχθεί κάθε τίμημα καθώς κινδυνεύει η ζωή του. Αξίζει να επισημάνουμε ότι ο Κλαούζεβιτς (θεωρητικός του πολέμου), στο έργο του Περί Πολέμου, όρισε την νίκη ως τη

θέση εκείνη όπου ο ηττημένος έχει να επιλέξει μεταξύ της ζωής του ή της ικανοποίησης των αξιώσεων του νικητή. Όρισε, δηλαδή, την νίκη και την ήττα στον πόλεμο με όρους επιλογής και απόφασης.

Η συλλογική απόφαση λαμβάνεται από ομάδες, κόμματα, σωματεία, κράτη κτλ. με δύο, κυρίως, τρόπους:

α) Δημοκρατικά με βάση την αρχή της πλειοψηφίας. Παράδειγμα, ο λαός στο δημοκρατικό πολίτευμα αποφασίζει σχετικά με το ποιο κόμμα θα αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας, ποια παράταξη θα αναλάβει την ηγεσία του Δήμου κτλ.

β) Συγκεντρωτικά ή επιτελικά, όπου ένα πρόσωπο σε συνεργασία με κάποιο επιτελείο αποφασίζουν λαμβάνοντας υπόψη τις γνώμες κά-

ποιων ειδικών. Παράδειγμα, συγκεκριμένα ή επιτελικά παίρνονται οι αποφάσεις που αφορούν ειδικά θέματα, όπως η διαχείριση μιας θεομηνίας, η διάσωση ενός αεροπλάνου κτλ. Οι δύο τρόποι απόφασης δεν είναι αντίθετοι. Αφορούν διαφορετικές συνθήκες λήψης απόφασης. Οι αρνητές της δημοκρατίας συγχέουν, συχνά, τους δύο τρόπους λήψης απόφασης. Για παράδειγμα, ταυτίζουν τη διακυβέρνηση ενός αεροπλάνου με τη διακυβέρνηση της χώρας, ώστε να καταλήξουν ότι ο πολίτης δεν μπορεί τελικά να έχει λόγο στη διακυβέρνηση της χώρας όπως δεν μπορεί να έχει λόγο και στη διακυβέρνηση του αεροπλάνου. Πρόκειται για «σόφισμα» (συλλογισμός που αν και φαίνεται σωστός είναι λάθος και σκοπό έχει την εξαπάτηση του

συνομιλητή). Προφανώς, οι ειδικοί έχουν τον πρώτο και κύριο λόγο στην αντιμετώπιση ειδικών καταστάσεων. Η πολιτική, όμως, είναι εκείνη που σε τελική ανάλυση δίνει τα μέσα που θα χρησιμοποιήσει ο ειδικός, την κατεύθυνση που θα ακολουθήσει. Για παράδειγμα, το αν οι επιπτώσεις ενός σεισμού θα αντιμετωπισθούν από κρατικούς φορείς ή επιχειρήσεις, το αν η αεροπορική εταιρεία θα είναι ιδιωτική ή δημόσια. Η λήψη της απόφασης είναι, επίσης, βασική έννοια στην οικονομική επιστήμη και στον χώρο των επιχειρήσεων. Οι οικονομολόγοι καλούνται διαρκώς να λάβουν αποφάσεις για μέτρα οικονομικής πολιτικής που αφορούν επενδύσεις, μισθούς, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας, πο-

λιτική των τιμών των προϊόντων. Τα στελέχη των επιχειρήσεων, επίσης, παίρνουν σημαντικές αποφάσεις που αφορούν το μέλλον αυτών των επιχειρήσεων. Στις αποφάσεις τους, τα στελέχη των επιχειρήσεων λαμβάνουν υπόψη τους το κόστος, τις ευκαιρίες, τους κινδύνους, τα μέσα και τα προσδοκώμενα οφέλη.

**Ζαν Λουί Νταβίντ,
Ο θάνατος του
Σωκράτη, 1787,
Μητροπολιτικό
Μουσείο Τέχνης
της Νέας Υόρκης.**

Ο Σωκράτης έθετε διαζευκτικά το ερώτημα: «δημοκρατία» ή «επαϊο-

ντες». Υποστήριζε ότι όταν οι άνθρωποι ήθελαν να επιδιορθώσουν τα παπούτσια τους πήγαιναν σε έναν ειδικό, τον μπαλωματή. Όταν ταξιδεύουν με πλοίο εμπιστεύονται τον πιο έμπειρο κυβερνήτη. Ωστόσο, στην Εκκλησία του Δήμου, οι πολίτες που δεν ήταν απαραίτητα ειδικοί για ένα θέμα, μπορούσαν να ψηφίσουν γι' αυτό, εξετάζοντας την πολιτική και κοινωνική διάσταση των προτάσεων που τους παρουσίαζαν οι ειδικοί. Αυτή η διάζευξη έχει οδηγήσει πολλούς συγγραφείς να βρουν μέσα στη σκέψη του Σωκράτη την υποστήριξη της μοναρχίας. (W.K.C. Guthrie, Ο Σωκράτης, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης)

**Καρλ φον Κλαούζεβιτς
(1780-1831) Πίνακας
του Καρλ Βίλχελμ
Βαχ.**

8.2 Κριτήρια λήψης ορθών αποφάσεων.

Εκτός από τον τρόπο απόφασης υπάρχουν ορισμένα κριτήρια για το αν κάποια απόφαση είναι ορθή. Αυτά είναι:

8.2.1 Οι αξίες και οι κανόνες

Οι αξίες του ατόμου ή της ομάδας που λαμβάνει μια απόφαση παίζουν σημαντικό ρόλο τόσο στο περιεχό-

μενό της όσο και στη διαδικασία λήψης της. Οι αξίες αποτυπώνονται ουσιαστικά μέσα στην απόφαση. Οι κανόνες, επίσης, που ισχύουν σε μια κοινωνία συνιστούν ένα πλαίσιο το οποίο επηρεάζει τη λήψη μιας απόφασης.

8.2.2 Το συλλογικό συμφέρον

Ζούμε σε μια κοινωνία όπου το ατομικό συμφέρον κυριαρχεί, συχνά, επί του συλλογικού συμφέροντος. Πολλοί άνθρωποι και ομάδες προσπαθούν να επιτύχουν αυτό που είναι προς όφελός τους, ακόμη και αν αυτό προκαλεί βλάβη στο κοινωνικό σύνολο και στο συλλογικό συμφέρον. Η λήψη απόφασης είναι ορθή όταν λαμβάνει υπόψη της όχι μόνο το συμφέρον αυτού που την λαμβά-

νει αλλά και το συμφέρον του συνόλου.

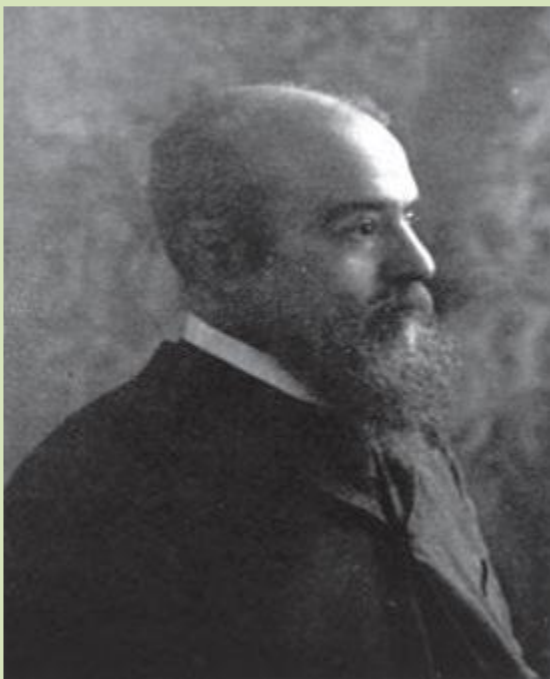
8.2.3 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων των άλλων

Καθοριστικό κριτήριο για την ορθότητα της λήψης μιας απόφασης είναι ο σεβασμός των δικαιωμάτων των άλλων. Μια απόφαση που παραβιάζει τα δικαιώματα των άλλων, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι ορθή. Άλλωστε, είναι γνωστό το αξίωμα ότι «τα δικαιώματα καθενός σταματούν εκεί που αρχίζουν τα δικαιώματα του άλλου».

8.2.4 Το ατομικό συμφέρον

Το ατομικό συμφέρον στη λήψη απόφασης είναι απολύτως σεβαστό

στον βαθμό που σέβεται την ελευθερία και τα δικαιώματα των άλλων. Δεν μπορεί κανείς να περιορίζει το ατομικό συμφέρον κάποιου. Π.χ. δεν μπορεί κανείς να υποχρεώσει έναν καλό μαθητή να έχει χαμηλή επίδοση για να μην νοιώθουν μειονεκτικά οι συμμαθητές του. Όμως, πρέπει πάντα να υπάρχει η εξισορρόπηση ατομικού και συλλογικού συμφέροντος, ώστε να προάγεται το καλό του συνόλου.

**Βιλφρέντο
Παρέτο (1848-1923)**

Μηχανικός, κοινωνιολόγος, οικονομολόγος. Επέδρασε σημαντικά στην ανάπτυξη των κοινωνικών επιστημών. Σχετικό με τη λήψη απόφασης είναι το «κατά Παρέτο κριτήριο» αποδοτικότητας, το οποίο δημιούργησε ο ίδιος και γι' αυτό πήρε και το όνομά του. Σύμφωνα με το «κατά Παρέτο κριτήριο», επιθυμητή κατάσταση είναι εκείνη όπου η καλύτερευση της θέσης ενός ατόμου ή μιας ομάδας ατόμων γίνεται χωρίς να χειροτερεύει η θέση κανενός άλλου. Ασχολήθηκε, επίσης, με τον ρόλο που παίζουν τα συναισθήματα στη λήψη απόφασης, κυρίως στην οικονομική ζωή. Έτσι, αποφάσεις που σε έναν εξωτερικό παρατηρητή φαίνονται παράλογες, είναι απολύτως λογικές και συμβατές με τον ψυ-

χισμό αυτού που τις έλαβε. Η άγνοια του συναισθηματικού όσο και του πολιτικού παράγοντα (ιδεολογία, συγκυρία) έχει οδηγήσει σε αφηρημένα μοντέλα λήψης απόφασης που είτε δεν λειτουργούν, καθώς δεν λαμβάνουν υπόψη τους τον ανθρωπινό παράγοντα, είτε δεν μπορούν να ερμηνεύσουν τελικά την πολύπλοκη οικονομική, κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα.

8.2.5 Οι επιπτώσεις: κοινωνικές - οικονομικές – περιβαλλοντικές

Για τη λήψη μιας απόφασης το άτομο, τα κόμματα, η κυβέρνηση, οι επιχειρήσεις πρέπει πάντα να λαμβάνουν υπόψη τις κοινωνικές, οικονομικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Στην εποχή μας η οικονο-

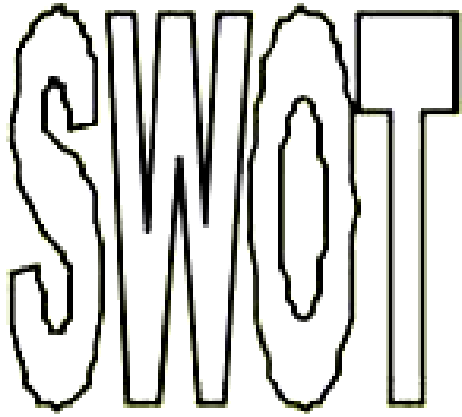
μική κρίση ταλαιπωρεί χιλιάδες ανθρώπους, η κοινωνία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα και το περιβάλλον φαίνεται να βρίσκεται σε οριακό σημείο, ώστε πολλοί επιστήμονες να κάνουν λόγο ακόμη και για την προοπτική της απειλής της ύπαρξης του πλανήτη μας.

Σε αυτό το πλαίσιο, στη λήψη της όποιας απόφασης πρέπει να ληφθούν υπόψη οι επιπτώσεις στην οικονομία, την κοινωνία και το περιβάλλον. Η λήψη απόφασης δεν μπορεί να περιορίζεται στην ικανοποίηση του συμφέροντος αυτού που την λαμβάνει. Κάτι τέτοιο θα αποβεί καταστροφικό για την οικονομία και την κοινωνία. Η πολιτική, ως δημόσια δράση που αποσκοπεί στο δημόσιο συμφέρον, περιορίζει τα ατομικά συμφέροντα προς όφελος του

κοινού, του δημόσιου συμφέροντος. Παράδειγμα, η επιχειρηματική δραστηριότητα πρέπει να λαμβάνει μέριμνα για να μην καταστρέφεται το περιβάλλον. Ταυτόχρονα, η μέριμνα για το περιβάλλον δεν πρέπει να οδηγεί σε ακύρωση επενδύσεων, πράγμα που σημαίνει οικονομική επιβάρυνση και αύξηση της ανεργίας. Η λήψη απόφασης σε αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να αναζητά τη λύση, η οποία και την οικονομική ανάπτυξη θα ευνοεί αλλά και το περιβάλλον να προστατεύει. Φυσικά αυτό προϋποθέτει ότι ο επιχειρηματίας θα σέβεται τους νόμους και δεν θα προσπαθεί να κερδοσκοπήσει εις βάρος του περιβάλλοντος και της κοινωνίας. Εδώ αξίζει και πάλι να επισημάνουμε την αξία της δημοκρατίας στη λήψη των αποφάσεων.

Μπορεί οι πολίτες να μην είναι ειδικοί, όπως π.χ. οι τεχνοκράτες, όμως είναι αυτοί που υφίστανται τις επιπτώσεις της όποιας πολιτικής. Γι' αυτό και οι «τεχνοκράτες» προτείνουν στην Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση, που εκπροσωπεί τον λαό, αποφασίζει.

Η λήψη αποφάσεων, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι επιπτώσεις, μπορεί να αποβεί καταστροφική ακόμη και για τα συμφέροντα αυτού που λαμβάνει την απόφαση. Για παράδειγμα, αν όλες οι επιχειρήσεις μειώσουν τους μισθούς των εργαζομένων προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους, τότε σύντομα θα δουν τα κέρδη τους να μειώνονται καθώς οι εργαζόμενοι δεν θα έχουν χρήματα για να αγοράσουν τα προϊόντα που παράγουν οι επιχειρήσεις.

Ανάλυση SWOT

Αρκετά γνωστή στον χώρο των οικονομικών και του management είναι και η ανάλυση **SWOT**. Η λέξη προέρχεται από τα αρχικά των αγγλικών λέξεων **Strengths** (δυνατότητες), **Weaknesses** (αδυναμίες), **Opportunities** (ευκαιρίες), **Threats** (απειλές).

Οι λέξεις αυτές σηματοδοτούν τις παραμέτρους που πρέπει να λαμβάνει υπόψη του ένα άτομο ή ένας οργανισμός που λαμβάνει μια απόφαση.

-Ποιες είναι οι δυνατότητες;

- Ποιες είναι οι αδυναμίες;
- Τι ευκαιρίες παρουσιάζονται;
- Ποιες είναι οι απειλές;

Η ανάλυση SWOT έχει εφαρμογή σε πολλούς οργανισμούς που καλούνται να πάρουν αποφάσεις, επειδή βοηθά να δημιουργηθούν συγκεκριμένοι άξονες που επιτρέπουν την στάθμιση όλων των παραγόντων που βαρύνουν σε μια απόφαση.

Στο πλαίσιο αυτής της μεθόδου μπορούν επίσης να εξετασθούν και άλλα κομβικά σημεία της λήψης απόφασης:

α) Η εξεύρεση ευκαιριών.

β) Η εξεύρεση πιθανών εναλλακτικών

τρόπων δράσης.

γ) Η επιλογή μεταξύ τρόπων δράσης που συνιστά την τελική απόφαση.

8.3 Διαδικασία λήψης αποφάσεων

Η διαδικασία λήψης αποφάσεων έχει τα εξής στάδια:

- καθορισμός του σκοπού**
- συλλογή πληροφοριών**
- εύρεση και αξιολόγηση εναλλακτικών λύσεων**
- επιλογή της καλύτερης εναλλακτικής λύσης**
- εφαρμογή της απόφασης**

Πιο αναλυτικά:

8.3.1 Καθορισμός του σκοπού.

Η λήψη κάποιας απόφασης προϋποθέτει τον καθορισμό του σκοπού. Αποφασίζουμε για κάτι συγκεκριμένο και όχι γενικά. Σκοπεύουμε να κάνουμε μια επένδυση, να εκπονή-

σουμε μια εργασία σε κάποιο θέμα, να κατασκευάσουμε ένα σπίτι κτλ.

8.3.2 Συλλογή πληροφοριών

Αφού καθοριστεί ο σκοπός ξεκινάει η διαδικασία της συλλογής πληροφοριών. Ποια είναι τα διαθέσιμα μέσα για την επίτευξη του σκοπού; Ποιο είναι το κόστος τους; Ποιο είναι το χρονοδιάγραμμα για την υλοποίηση των όσων σχεδιάζονται;

8.3.3 Εύρεση και αξιολόγηση εναλλακτικών λύσεων

Από τα διαθέσιμα μέσα ποια είναι τα προσφορότερα; Ποια είναι τα πιο αποδοτικά; Με ποια μπορεί να επιτευχθεί ο σκοπός σε λιγότερο χρόνο και με μικρότερο κόστος; Ποια από

αυτά τα μέσα ανταποκρίνονται στα κριτήρια που θέσαμε στην προηγούμενη ενότητα για την ορθότητα της λήψης απόφασης;

8.3.4 Επιλογή της καλύτερης εναλλακτικής λύσης

Από το σύνολο των εναλλακτικών λύσεων επιλέγεται τελικά εκείνη που:

- είναι πιο οικονομική**
- είναι λιγότερο χρονοβόρα**
- σέβεται το περιβάλλον**
- δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλων**
- προωθεί το συλλογικό συμφέρον**

**Ιωάννης Αβραμίδης,
Μορφή III (Σφαιρική
ή Απόλυτη Μορφή),
Εθνική Πινακοθήκη.**

Ο Τζων Φορμπος Νας (John Forbes Nash Jr.) είναι ο επιστήμονας που υποδύθηκε ο Ράσελ Κρόου στην ταινία Ένας υπέροχος άνθρωπος.

Ο Νας γεννήθηκε το 1928 στη Δυτική Βιρτζίνια. Κατέληξε στα θεωρητικά μαθηματικά, όταν διαπίστωσε ότι οι σπουδές του χημικού μηχανικού που είχε ξεκινήσει δεν του άρεσαν. Από τα 29 του χρόνια έπασχε από σχιζοφρένεια και νοσηλεύτηκε σε ψυχιατρεία. Κατάφερε να ξεπεράσει την ασθένειά του. Έδωσε τεράστια ώθηση στη Θεωρία των Παιγνίων. Το 1994 βραβεύτηκε με το Βρα-

βείο Νόμπελ στα Οικονομικά. Η σημαντικότερη εργασία του δημοσιεύτηκε όταν ο ίδιος ήταν 21 ετών! Η έννοια που πραγματεύτηκε ήταν η «ισορροπία Νας» (πήρε το όνομά του) στη θεωρία των παιγνίων. Κεντρικό σημείο της «ισορροπίας Νας» είναι η διαπίστωση ότι σε κάθε παίγνιο με πεπερασμένο πλήθος παικτών και ενεργειών υπάρχει ένα σημείο ισορροπίας, στο οποίο όλοι οι παίκτες επιλέγουν τις πιο συμφέρουσες για αυτούς ενέργειες.

8.3.5 Εφαρμογή της απόφασης

Η εφαρμογή της απόφασης είναι το τελευταίο στάδιο στην σειρά της διαδικασίας λήψης απόφασης. Η εφαρμογή περιέχει και την αξιολόγηση της απόφασης στην πράξη. Η

πράξη είναι το θεμελιώδες κριτήριο για το αν μια απόφαση ήταν ορθή ή όχι.

Σε μια ενότητα σχετικά με τη λήψη απόφασης, αξίζει να γίνει μνεία στη Θεωρία των Παιγνίων, η οποία είναι σε μεγάλο βαθμό θεωρία λήψης απόφασης. Το παίγνιο είναι μια κατάσταση όπου άτομα, επιχειρήσεις, κυβερνήσεις, συνδικάτα (παίκτες) κτλ. κάνουν κάποιες επιλογές και λαμβάνουν αποφάσεις με στόχο ο καθένας την ικανοποίηση του συμφέροντός του. Το αποτέλεσμα για τον κάθε παίκτη εξαρτάται, σε μεγάλο βαθμό, όχι μόνο από τη δική του επιλογή αλλά και από τις επιλογές που θα κάνουν οι άλλοι. Το σκάκι είναι ένα παράδειγμα τέτοιου παιγνίου. Οι κινήσεις του ενός παίκτη ε-

ξαρτώνται από τις κινήσεις που θα κάνει ο άλλος.

Αν αναλογιστούμε ότι η οικονομική, κοινωνική, πολιτική αλλά και η καθημερινή μας ζωή είναι γεμάτη επιλογές (Θα πάμε σήμερα στον κινηματογράφο; Τι δώρο θα πάρουμε σε ένα φίλο μας;) που εξαρτώνται και από τις επιλογές των άλλων, τότε είναι αρκετά δικαιολογημένη η φιλοδοξία ορισμένων θεωρητικών της Θεωρίας των Παιγνίων ότι η θεωρία τους στο μέλλον μπορεί να γίνει γενική θεωρία της κοινωνίας. Μια θεωρία, δηλαδή, που θα μπορεί να εξηγήσει την περίπλοκη οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή. Έτσι, η Θεωρία των Παιγνίων θα μπορούσε, σύμφωνα με τη γνώμη αυτών των αισιόδοξων θεωρητικών, να αποτε-

λέσει μεθοδολογία ενοποίησης των κοινωνικών επιστημών. Τη θέση της Πολιτικής Οικονομίας, της Κοινωνιολογίας, της Πολιτικής Επιστήμης, της Ψυχολογίας θα την καταλάμβανε μια γενική Θεωρία των Παιγνίων. Βάση αυτής της θεωρίας θα ήταν η ανάλυση των επιλογών των ανθρώπων, των επιχειρήσεων, των κομμάτων, των κρατών (κοινωνιολογική, ψυχολογική, πολιτική κτλ.) στα διάφορα επιμέρους πεδία (πολιτική, κοινωνικές σχέσεις, διεθνείς σχέσεις, αγορά κτλ.). Όμως, οι οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες είναι περίπλοκες και είναι αρκετά δύσκολο να καταγραφούν σε πλήθος μεμονωμένων επιλογών. Υπάρχουν αμέτρητοι παράγοντες που επιδρούν στην πορεία της οικονομίας και της πολιτικής. Πολλοί από αυτούς είναι

εντελώς αστάθμητοι και άλλοι εμφανίζονται εντελώς απρόβλεπτα. Επίσης, ο συναισθηματικός παράγοντας που είναι απρόβλεπτος παίζει σημαντικό ρόλο στη λήψη απόφασης. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ακριβώς τι απόφαση θα λάβει και πώς θα δράσει κάποιος σε κάποια περίπτωση. Για παράδειγμα, οι άνθρωποι φοβούνται τον θάνατο και όταν βρεθούν σε μια επικίνδυνη κατάσταση θα κοιτάξουν να προφυλαχθούν. Πόσοι άνθρωποι, όμως, σε αντίθεση με αυτή τη διαπίστωση δεν δίνουν τη ζωή τους για κάποιο ιδανικό ακόμα και στις μέρες μας; Η ζωή και η κοινωνία είναι δύσκολο να περιορισθούν σε μια θεωρία επιλογών.

Το Δίλημμα του Φυλακισμένου
Πρόκειται για ένα κλασικό παράδειγ-

μα της Θεωρίας Παιγνίων. Δύο άτομα (ο A και ο B) συλλαμβάνονται από την αστυνομία σαν ύποπτοι διάπραξης ληστείας. Η αστυνομία δεν έχει επαρκή στοιχεία για να τους κατηγορήσει. Τους βάζει σε χωριστά κελιά, ώστε να μην έχουν επικοινωνία. Ο εισαγγελέας επισκέπτεται και τους δύο, τον καθένα χωριστά, και κάνει στον καθένα την εξής πρόταση:

1. Αν καταθέσει εναντίον του άλλου, τότε θα απελευθερωθεί και ο άλλος θα πάει 12 χρόνια φυλακή.
2. Αν δεν μιλήσει κανείς τότε θα φάνε και οι δύο από 1 χρόνο φυλακή για μικροαδικήματα που έχουν διαπράξει.
3. Αν καρφώσουν ο ένας τον άλλο θα φάνε 4 χρόνια ο καθένας.

	Ο Β δεν μιλάει	Ο Β Μιλάει
Ο Α δεν μιλάει	1 χρόνο ο Καθένας	Ελεύθερος ο Β. 12 χρόνια ο Α.
	Ο Β δεν μιλάει	Ο Β Μιλάει
Ο Α Μιλάει	ελεύθερος ο Α. 12 χρόνια ο Β	4 χρόνια ο Καθένας

Τελικά, αν και η καλύτερη επιλογή φαίνεται να είναι η 2 (Α και Β δεν μιλάνε), οι Α και Β δεν θα επιλέξουν αυτή. Θα κινηθούν όχι στη λογική της συνεργασίας αλλά στη λογική της μεγαλύτερης ατομικής ικανοποίησης. Θα «καρφώσουν» ο ένας τον άλλο και τελικά θα πάνε φυλακή 4 χρόνια και οι δύο.

8.4 Η νομοθετική διαδικασία - η λήψη απόφασης από τη Βουλή

Η νομοθετική λειτουργία, που ασκείται από τη Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, συνιστά διαδικασία λήψης απόφασης. Η Βουλή νομοθετεί σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζει το Σύνταγμα.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκδίδει νόμους που ψήφισε η Βουλή. Η ψήφιση ενός νόμου από τη Βουλή διέρχεται από τα εξής στάδια:

- Ο αρμόδιος Υπουργός αναθέτει σε ειδική νομοπαρασκευαστική επιτροπή την κατάρτιση σχεδίου νόμου.**
- Το σχέδιο του νόμου (νομοσχέδιο) αποστέλλεται στην Κεντρική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή που υπάγεται στη Γενική Γραμματεία του**

Υπουργικού Συμβουλίου, η οποία έχει τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις στο κείμενό του.

-Ακολουθεί η κατάθεση του σχεδίου νόμου στη Βουλή, συνοδευόμενου

α) από σχετική αιτιολογική έκθεση που περιέχει τους λόγους και τους σκοπούς των προτεινόμενων ρυθμίσεων β) από Ειδική Έκθεση για τον τρόπο κάλυψης των δαπανών αν προκαλείται από την ψήφισή του δαπάνη για το κράτος, γ) από την Έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους που καθορίζει τη δαπάνη, η οποία τυχόν προκαλείται από την ψήφισή του.

-Στη συνέχεια, από τον Πρόεδρο της Βουλής παραπέμπεται για συζήτηση είτε στην Ολομέλεια είτε στις διαρκείς κοινοβουλευτικές επιτροπές.

-Το σχέδιο νόμου συζητείται και ψηφίζεται σε τριπλή ψηφοφορία: α) επί της αρχής β) κατ' άρθρο γ) στο σύνολο. Τελικά, η Βουλή το εγκρίνει (ή το απορρίπτει), έτσι όπως διαμορφώθηκε μετά τη συζήτηση και την ψήφισή του.

-Το κείμενο του νομοσχεδίου, όπως ψηφίστηκε, καταχωρείται στα πρακτικά της Βουλής.

-Στη συνέχεια, μέσα σε διάστημα ενός μηνός, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εκδίδει και δημοσιεύει τον νόμο. Δηλαδή:

α) Εκδίδει: πιστοποιεί τη γνησιότητα του νόμου, ελέγχει δηλαδή αν όντως αυτό είναι το κείμενο που ψήφισε η Βουλή. Ελέγχει αν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το Σύνταγμα διαδικασία.

β) Δημοσιεύει: δημοσιεύεται ο νόμος στο Φύλλο Εφημερίδας της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ.) για να γίνει γνωστός στους πολίτες. Σημειώνεται ότι η ισχύς του νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στο Φ.Ε.Κ. ή από την ημερομηνία που ο ίδιος ο νόμος ορίζει.

Το Πολιτικό σύστημα της Ελλάδας είναι Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική

Δημοκρατία, με τον Πρωθυπουργό ως αρχηγό της κυβέρνησης και πολυκομματικό σύστημα. Η νομοθετική εξουσία ανήκει στη Βουλή των Ελλήνων.

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η Βουλή των Ελλήνων είναι το νομοθετικό σώμα της Ελλάδας. Σύμφωνα με το τρέχον Σύνταγμα αποτελεί νομοθετικό σώμα, ο αριθμός των μελών του οποίου ορίζεται με νόμο και πρέπει να κυμαίνεται από 200 μέχρι 300. Σήμερα συγκροτείται από 300 μέλη τα οποία εκλέγονται από το εκλογικό σώμα για περίοδο τεσσάρων ετών.

<http://www.hellenicparliament.gr>

«Το επίπεδο του κοινοβουλίου εξαρτάται από το αν δεν συζητά απλώς τα μεγάλα ζητήματα, αλλά τα επηρεάζει

αποφασιστικά. Με άλλα λόγια, η ποιότητα του εξαρτάται από το αν αυτά που διεξάγονται εντός αυτού έχουν σημασία ή αν αντίθετα το κοινοβούλιο δεν είναι τίποτα άλλο παρά η μετά βίας ανεκτή σφραγίδα μιας κυρίαρχης γραφειοκρατίας». (Μαξ Βέμπερ, Οικονομία και Κοινωνία)

8.4.1 Η ευθύνη του εκλογικού σώματος.

Εκλογικό σώμα είναι όλοι οι πολίτες που έχουν εκλογικό δικαίωμα. Το εκλογικό δικαίωμα εξαρτάται από την ηλικία (συμπληρωμένο το 18^ο έτος) και από την ιθαγένεια (π.χ. στην Ελλάδα ψηφίζουν μόνο όσοι έχουν ελληνική ιθαγένεια).

Ευθύνη του εκλογικού σώματος

είναι η συμμετοχή στις εκλογές. Η πολιτική απάθεια και η αποχή από τα κοινά δεν λύνουν κανένα πρόβλημα.

Έτσι, ο πολίτης έχει την ευθύνη των επιλογών του στις εκλογές. Ο πολίτης, όμως, δεν είναι μόνο μέλος του εκλογικού σώματος. Η ιδιότητα του πολίτη δεν εξαντλείται στο δικαίωμα της ψήφου. Υπάρχει και η κοινωνία των πολιτών. Η κοινωνία των πολιτών περιλαμβάνει τις κοινωνικές οργανώσεις, τα κινήματα, τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, τις περιβαλλοντικές και εθελοντικές δράσεις των πολιτών. Στις κοινωνίες στις οποίες η κοινωνία των πολιτών είναι αναπτυγμένη, υπάρχει υψηλότερος βαθμός συμμετοχής των πολιτών στα κοινά και μεγαλύτερη ευαι-

σθητοποίηση σε πρακτικές που σχετίζονται με τη διαφάνεια, την κοινωνική λογοδοσία, τον δημόσιο κοινωνικό έλεγχο. Στην κοινωνία των πολιτών περιλαμβάνονται και οι ομάδες πίεσης. Πρόκειται για ομάδες που προσπαθούν να επηρεάσουν την Κυβέρνηση, επιδιώκοντας την ικανοποίηση των συμφερόντων των μελών τους (π.χ. συνδικάτα, ενώσεις γονέων κτλ.).

Το κτίριο της Βουλής των Ελλήνων

Το επιβλητικό κτίριο της Βουλής των Ελλήνων ήταν τα ανάκτορα του

βασιλιά Όθωνα. Στις 6 Φεβρουαρίου 1836 τέθηκε ο θεμέλιος λίθος. Στην οικοδόμηση του κτιρίου εργάστηκαν στρατός, Γερμανοί, Έλληνες και Ιταλοί μάστορες. Για τις ανάγκες σε μάρμαρο άνοιξαν τα αρχαία λατομεία της Πεντέλης. Το 1922 το κτίριο εγκαταλείφθηκε από τη βασιλική οικογένεια. Σε αυτό στεγάστηκαν υπηρεσίες και κοινωνικοί φορείς που προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που προέκυψαν από την Μικρασιατική Καταστροφή. Αργότερα, στο κτήριο στεγάστηκαν υπηρεσίες του Υπουργείου Γεωργίας, του Υπουργείου Στρατιωτικών, του Υπουργείου Υγιεινής κ.ά. Το 1928 κατασκευάστηκε το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, σε σχέδια του αρχιτέκτονα Εμμανουήλ Λαζαρίδη. Το 1929 η Κυβέρνηση Ελευθερίου

Βενιζέλου αποφάσισε τη στέγασή της στο κτήριο. Από το 1935 έως σήμερα, στο Κτίριο στεγάζεται η Βουλή των Ελλήνων.

8.4.2 Η ευθύνη των βουλευτών

Η ελληνική Βουλή αποτελείται από 300 βουλευτές. Ευθύνη του κάθε βουλευτή είναι να λαμβάνει την απόφασή του σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους νόμους. Η «κομματική πειθαρχία», την οποία επικαλούνται τα κόμματα σε ψηφοφορίες κρίσιμων νομοσχεδίων, δεν μπορεί να καταργεί την ιδιότητα του βουλευτή να «βούλεται» και να ασκεί τα καθήκοντά του σύμφωνα με τη συνείδησή του.

8.4.3 Πρόσωπα και φορείς που επηρεάζουν τη Βουλή στη λήψη αποφάσεων

Η Βουλή νομοθετεί κατόπιν συζήτησης. Η συζήτηση δεν περιορίζεται μόνο στους 300 βουλευτές και τα κόμματα στα οποία ανήκουν. Ανάλογα με το υπό συζήτηση θέμα, καλούνται να συμμετάσχουν στη νομοπαρασκευαστική διαδικασία, καταθέτοντας τις δικές τους απόψεις για τα νομοσχέδια στα σημεία που τους αφορούν, συνδικαλιστές οργανώσεις (όπως η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών

Ελλάδας -Γ.Σ.Ε.Ε. και η Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων - Α.Δ.Ε.Δ.Υ. κτλ.), επιχειρηματικές ενώσεις (Σ.Ε.Β., Ε.Β.Ε.Α. κτλ.),

ομάδες πίεσης (π.χ. η ένωση ιδιοκτητών ακινήτων) κτλ.

<http://www.gsee.gr>

<http://adedy.gr>

Ερωτήσεις - Ασκήσεις – Δραστηριότητες

Α' ΟΜΑΔΑ

1α. Βάλτε Σ (Σωστό) ή Λ (Λάθος)

στην αντίστοιχη απάντηση:

___ Η κοινωνία των πολιτών περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, και τα κινήματα.

___ Η Θεωρία των Παιγνίων είναι μια γενική θεωρία της κοινωνίας.

___ Η ευθύνη του πολίτη δεν εξαντλείται στην άσκηση του εκλογικού δικαιώματος.

___ Η Βουλή αποτελείται από 150 βουλευτές.

___ Τα συνδικάτα είναι ομάδες πίεσης.

1β. Στην αγορά η πολιτεία (να κυκλώσετε την σωστή απάντηση).

α. Πρέπει να αφήνει όλα τα εμπορεύματα να κυκλοφορούν.

β. Πρέπει να ασκεί ποιοτικό έλεγχο στα εμπορεύματα.

γ. Πρέπει να ασκεί έλεγχο στις τιμές των εμπορευμάτων.

δ. Τίποτα από τα παραπάνω.

1γ. Να αντιστοιχίσετε τις έννοιες της Α' στήλης με τις έννοιες της Β' στήλης, γράφοντας τον αντίστοιχο αριθμό της Α' στήλης στο κενό της Β' στήλης.

Α' στήλη

- 1. νομοθετική εξουσία**
- 2. αριθμός βουλευτών**
- 3. γενική θεωρία της κοινωνίας**
- 4. λήψη απόφασης**

Β' στήλη

- ___ θεωρία Παιγνίων**
- ___ καθορισμός του σκοπού Βουλή**
- ___ τριακόσιοι (300)**

2α. Αναφέρατε τα κριτήρια της λήψης αποφάσεων.

2β. Ποιοι αποτελούν το εκλογικό σώμα;

B' ΟΜΑΔΑ

1α. Γιατί υποστηρίχθηκε ότι η Θεωρία των Παιγνίων θα μπορούσε να ενοποιήσει τις κοινωνικές επιστήμες;

1β. Γιατί οι ειδικοί δεν αρκούν σε μια δημοκρατία στην οποία θα κυβερνήσουν με βάση τις γνώσεις τους;

2α. Ποια είναι η ευθύνη του πολίτη και ποια του βουλευτή στη λήψη των αποφάσεων;

2β. Ποια πρόσωπα και φορείς μπορούν να επηρεάσουν τη Βουλή στην λήψη των αποφάσεών της;

Επιπλέον:

- Τι είναι απόφαση;
- Με ποιους τρόπους μπορεί να ληφθεί μια συλλογική απόφαση;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΑΕΙΦΟΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ - ώρες: 5

9.1 Φυσικό περιβάλλον και άνθρωπος

9.2 Σύγχρονα αναπτυξιακά μοντέλα

**9.3 Βιώσιμη και αειφόρος ανάπτυξη
εξοικονόμηση φυσικών πόρων**

9.4 Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας

9.5. Διαχείριση αποβλήτων

Στόχοι, οι μαθητές/τριες να μάθουν:

- Να εξηγούν τα διάφορα σύγχρονα αναπτυξιακά μοντέλα.
- Να εφαρμόζουν τις αρχές της αειφόρου ανάπτυξης.
- Να εξηγούν το όφελος και να εφαρ-

μόζουν ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

- Να εφαρμόζουν την ανακύκλωση και την ορθή διαχείριση των αποβλήτων.**
- Να υιοθετούν κουλτούρα αειφόρου ανάπτυξης στην καθημερινότητά τους.**

Βασική ορολογία

- αειφόρος ανάπτυξη φύση**
- οικολογικό πρόβλημα**
- διαχειριστής της φύσης**
- περιβαλλοντική αγωγή**
- φαινόμενο του θερμοκηπίου**
- αναπτυξιακά μοντέλα**
- βιώσιμη ανάπτυξη**
- διαχείριση αποβλήτων**

- χωματερή
- απόβλητα
- ρύπανση
- φυσικές καταστροφές
- πόλεμος για το νερό
- περιβαλλοντισμός
- όξινη βροχή
- εργαλειακή αντίληψη
- τρύπα του όζοντος

9.1 Φυσικό περιβάλλον και άνθρωπος

Το φυσικό περιβάλλον περιλαμβάνει όλους τους ζωντανούς οργανισμούς και την άβια ύλη (ύλη χωρίς ζωή) που βρίσκονται με φυσικό τρόπο στη Γη, χωρίς δηλαδή η ύπαρξή τους να οφείλεται στην παρέμβαση του ανθρώπου. Με αυτή την έννοια, το φυσικό περιβάλλον διακρίνεται από το ανθρωπογενές περιβάλλον, αυτό που δημιουργεί ο άνθρωπος. Το νερό, ο αέρας, η χλωρίδα και η πανίδα ανήκουν στο φυσικό περιβάλλον. Ο άνθρωπος με τις δραστηριότητές του μετασχηματίζει καθημερινά το φυσικό περιβάλλον. Η σχέση του φυσικού περιβάλλοντος με τον άνθρωπο αλλάζει στην πορεία του

χρόνου. Στο παρελθόν, όταν οι άνθρωποι ζούσαν σε αγροτικές κοινωνίες χωρίς την σημερινή εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας, το φυσικό περιβάλλον ήταν για αυτούς χώρος κατοικίας και δράσης «ζωντανών» δυνάμεων, οι οποίες επιδρούσαν καθοριστικά στη ζωή των ανθρώπων. Η αδυναμία των ανθρώπων να εξηγήσουν και να ελέγξουν τα φυσικά φαινόμενα βρίσκεται στη βάση μύθων, θρύλων και προλήψεων σχετικά με τα φυσικά φαινόμενα.

Η εξέλιξη των επιστημών και της τεχνολογίας έφερε το ξεπέραςμα όλων αυτών των αντιλήψεων. Τα νερά της βροχής μπορούν να αποταμιευτούν για ύδρευση και πότισμα. Οι ξηρασίες μπορούν να αντιμετωπισθούν με μεγάλα τεχνικά έργα (φράγματα εκτροπής ποταμών κτλ.)

που διοχετεύουν νερό από άλλες περιοχές στις περιοχές που πάσχουν. Η φύση δεν αποτελεί πια ούτε μυστήριο, ούτε χώρο όπου κατοικούν σε αυτόν «ανεξήγητες δυνάμεις». Η ανάπτυξη των πόλεων, η μετακίνηση του πληθυσμού σε αυτές, η εγκατάλειψη των χωριών και της υπαίθρου άλλαξε τον τρόπο αντιμετώπισης του φυσικού περιβάλλοντος από τον άνθρωπο. Οι κάτοικοι των πόλεων αναζητούν στα χωριά και την ύπαιθρο στιγμές ξενοιασιάς. Η φύση, σήμερα, έχει μετατραπεί για τους κατοίκους των μεγαλουπόλεων σε συνώνυμο της ανάπαυσης, της υγείας κτλ. Η παρέμβαση του ανθρώπου στη φύση, μετά την βιομηχανική επανάσταση, είχε και πολλά αρνητικά αποτελέσματα, τα οποία τα τελευταία χρόνια παίρνουν τραγικές

διαστάσεις. Η βιομηχανική δραστηριότητα και η δημιουργία μεγαλόπολεων με εκατομμύρια κατοίκους δημιούργησαν σοβαρά περιβαλλοντικά προβλήματα. Η βιομηχανία παράγει καυσαέρια και απόβλητα. Εκατομμύρια άνθρωποι χρησιμοποιούν αυτοκίνητα για τις μετακινήσεις τους και βιομηχανικά προϊόντα, τα οποία παράγουν επίσης καυσαέρια και απόβλητα, πολλά από τα οποία είναι τοξικά. Η υπερεκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος έχει οδηγήσει τον πλανήτη σε οριακό σημείο. Παράλληλα, η βελτίωση των συνθηκών ζωής και περίθαλψης οδήγησαν στην αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού. Μέσα σε 150 χρόνια, από το 1850 μέχρι το 2000, ο παγκόσμιος πληθυσμός αυξήθηκε από 1 δις σε 6 δις. Τα σημαντικότερα

περιβαλλοντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα είναι:

α) Το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Προκαλείται, κατά κύριο λόγο, από τους βιομηχανικούς ρύπους και τα καυσαέρια που λειτουργούν όπως τα πλαστικά σκεπάσματα στο θερμοκήπιο. Επιτρέπουν στις ακτίνες του ήλιου να περάσουν, εμποδίζοντας ταυτόχρονα την έξοδο της θερμότητας. Αυτό επιφέρει τη ραγδαία αλλαγή του κλίματος του πλανήτη.

β) Η τρύπα του όζοντος. Προκαλείται από χλωροφθοριούχους άνθρακες, όπως το φρέον, οι οποίοι χρησιμοποιούνται σε πολλά βιομηχανικά προϊόντα καθημερινής χρήσης (αεροζόλ, κλιματιστικά, ψυγεία). Η καταστροφή του όζοντος αφήνει

τους ανθρώπους απροστάτευτους στην ηλιακή ακτινοβολία.

γ) Η ατμοσφαιρική ρύπανση. Ο αέρας των μεγαλουπόλεων γεμίζει ρύπους, οι οποίοι επιστρέφουν στη γη με τη μορφή της όξινης βροχής.

δ) Η ρύπανση των νερών λαμβάνει καθημερινά μεγάλες διαστάσεις. Οι θάλασσες και οι υδροφόροι ορίζοντες μολύνονται. Το πόσιμο νερό στον πλανήτη μειώνεται με αποτέλεσμα να αυξάνεται ο κίνδυνος πολέμου μεταξύ κρατών για τον έλεγχο του νερού.

ε) Τα απόβλητα. Τα απόβλητα και ιδιαίτερα τα πυρηνικά αποτελούν μια ωρολογιακή βόμβα για πολλές περιοχές του πλανήτη. Η διαχείριση των απορριμμάτων των μεγαλουπό-

λεων έχει γίνει μια εξαιρετική δύσκολη υπόθεση.

στ) Η καταστροφή των δασών. Ο «πνεύμονας της Γης», το δάσος του Αμαζόνιου ποταμού καθημερινά καταστρέφεται. Το πρόβλημα επιδεινώνεται από τις πυρκαγιές κυρίως στην Ευρώπη και την Αμερική. Η αποδάσωση μπορεί να οδηγήσει στην ερημοποίηση ολόκληρων περιοχών.

ζ) Η εξαφάνιση ειδών. Η ποικιλία των βιολογικών ειδών του πλανήτη μειώνεται και αρκετά ζώα και φυτά είτε εξαφανίζονται είτε γίνονται σπάνια.

Οι επιπτώσεις των περιβαλλοντικών προβλημάτων, γενικά, εντοπίζονται στα εξής:

- **Στην υγεία των ανθρώπων. Χιλιάδες άνθρωποι αρρωσταίνουν από το μολυσμένο περιβάλλον. Πολλά προβλήματα υγείας δημιουργεί και η διατροφή με μολυσμένα προϊόντα (αλόγιστη χρήση φυτοφαρμάκων, διατροφή ζώων με ψόφια ζώα κτλ.).**
- **Στο κλίμα με τα ακραία καιρικά φαινόμενα. Όσο μεγαλύτερη καταστροφή του περιβάλλοντος, τόσο περισσότερα τα ακραία καιρικά φαινόμενα. Το αποτέλεσμα, μόνο από τις ξηρασίες ή τις πλημμύρες είναι να πεθαίνουν άνθρωποι και να καταστρέφονται περιουσίες.**
- **Στην καταστροφή μνημείων πολιτισμού. Η μόλυνση της ατμόσφαιρας φθείρει τα θαύματα της**

κλασικής αρχιτεκτονικής Παράδειγμα, η Ακρόπολη τα τελευταία 25 χρόνια «υπέφερε» περισσότερο απ' ότι τα προηγούμενα 2500 χρόνια.

**Τριανταφυλλίδης
Θεόφραστος, Δύο
παιδιά στην παρα-
λία, 1919, Εθνική
Πινακοθήκη.**

**Η τέχνη στις αγροτικές και κτηνο-
τροφικές κοινωνίες τόσο του παρελ-
θόντος όσο και του παρόντος είναι
στενά δεμένη με την προσπάθεια του
ανθρώπου να εξευμενίσει την φύση.
Τα ινδιάνικα τοτέμ έχουν φτιαχτεί για
να κρατούν τα κακά πνεύματα μα-
κριά από τη φυλή. Το υλικό τους ή-**

ταν συνήθως από ξύλο δέντρου που είχε χτυπηθεί από κεραυνό, διότι υποτίθεται ότι είχε κρατήσει τη δύναμη του κεραυνού.

Από τον 17ο αιώνα και μετά αρχίζει να απεικονίζεται η χρήση της φύσης ως χώρου αναψυχής και γαλήνης. Το φυσικό περιβάλλον γίνεται τόπος παιχνιδιού και ξεκούρασης. Παύει να είναι χώρος κατοικίας απειλητικών και ανεξέλεγκτων δυνάμεων, όπως το ήθελαν οι μύθοι και οι παραδόσεις πολλών λαών που μιλούσαν για στοιχειά των δασών και των λιμνών

**Κωνσταντίνος
Μαλέας, Ασσουάν
του Νείλου, Εθνική
Πινακοθήκη.**

**Νίκος Χατζηκυριά-
κος- Γκίκας, Το με-
γάλο μαύρο δε-
ντρο, Εθνική Πινα-
κοθήκη.**

Η όξινη βροχή καταστρέφει με το πέρασμα του χρόνου σημαντικά μνημεία του πολιτισμού. Ιδιαίτερα, ό,τι είναι κατασκευασμένο από μάρμαρο υφίσταται τις πιο καταστροφικές επιδράσεις.

Ο Παρθενώνας αλλά και άλλα ση-

μαντικά μνημεία κινδυνεύουν από το φαινόμενο της όξινης βροχής. Όπως επισημαίνει και η Υπηρεσία Συντήρησης Μνημείων Ακρόπολης: «Στο πρόβλημα της οξειδωσης και διόγκωσης των σιδήρων και του επακόλουθου κατακερματισμού των μελών των μνημείων προστίθενται πλέον και η διάβρωση της επιφάνειάς τους από την ατμοσφαιρική ρύπανση και την όξινη βροχή, η επισφαλής στατική κατάστασή τους λόγω ερείπωσης, η φθορά που επέρχεται στην επιφάνεια του βράχου ενός αυτοτελούς μνημείου, φορέα των ιχνών μιας μακραίωνης ιστορίας - από τα πατήματα των επισκεπτών, που μαζικά πλέον συρρέουν στην Ακρόπολη». (<http://www.ysma.gr>)

Παγκοσμιοποιημένος κίνδυνος
Στις 26 Δεκεμβρίου 2004 ένας με-

γάλος σεισμός στον Ινδικό Ωκεανό προκάλεσε απανωτά μεγάλα κύματα (τσουνάμι), τα οποία χτύπησαν την Ταϊλάνδη, τη Σρι Λάνκα, τις Μαλβίδες και τις ακτές της Αφρικής. Το τσουνάμι που χτύπησε την Ταϊλάνδη είχε ταχύτητα 500 μίλια την ώρα. Περίπου 175.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Τα περιβαλλοντικά προβλήματα είναι παγκόσμια και η αντιμετώπισή τους πρέπει να είναι σε διεθνές επίπεδο.

9.2 Σύγχρονα αναπτυξιακά μοντέλα

«Ξέρουμε πως ο λευκός δεν καταλαβαίνει τους τρόπους της ζωής μας. Τα μέρη της γης, το ένα μετά το άλλο, δεν κάνουν γι' αυτόν διαφορά, γιατί είναι ξένος που φτάνει τη νύχτα και

παίρνει από τη γη όσα του χρειάζονται. Η γη δεν είναι αδερφός του αλλά εχθρός που πρέπει να τον κατακτήσει, κι αφού τον κατακτήσει πηγαίνει παρακάτω. Με την απληστία του θα καταπιεί τη γη και θα αφήσει πίσω του μια έρημο. Η όψη που παρουσιάζουν οι πολιτείες σας κάνει κακό στα μάτια του ερυθρόδερμου.» (Επιστολή του αρχηγού φυλών των Ινδιάνων προς τον πρόεδρο των Η.Π.Α. Φράνκλιν Πιρς).

Το μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθήθηκε μετά την βιομηχανική επανάσταση, σε όλες τις χώρες, στηρίχθηκε στην ιδέα ότι ο πλούτος κάθε χώρας απορρέει από το πόσο εντατικά θα χρησιμοποιήσει τους πόρους που έχει στη διάθεσή της.

Τα νερά, η γη, ο ορυκτός πλούτος έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης σε

μεγάλο βαθμό προκειμένου να τροφοδοτηθεί η βιομηχανία με καύσιμο και πρώτες ύλες. Σε πολλές χώρες ασκήθηκε έντονη κριτική σε κυβερνήσεις που απέφευγαν να χρησιμοποιήσουν στο έπακρο όλους τους φυσικούς τους πόρους προκειμένου να επιτευχθεί η ανάπτυξη.

Τα τελευταία χρόνια, στις ανεπτυγμένες χώρες υπάρχει στροφή σε άλλα αναπτυξιακά μοντέλα, τα οποία θα προστατεύουν περισσότερο το περιβάλλον από την ανθρώπινη οικονομική δραστηριότητα. Όμως, εμφανίζονται νέες χώρες που προσπαθούν να αναπτυχθούν και αυτές. Η Κίνα και η Ινδία προσπαθούν να αναπτύξουν τη βιομηχανία τους και να γίνουν ισότιμοι παίκτες με τις Η.Π.Α., τη Γερμανία, την Ιαπωνία κτλ. στην παγκόσμια οικονομική

σκηνή. Το μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθούν δεν διαφέρει από αυτό που περιγράψαμε Εντατική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων, ρύπανση του περιβάλλοντος. Επίσης, άλλες λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες (Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική) προσπαθούν και αυτές να αναπτυχθούν μέσω του μοντέλου της υπερεκμετάλλευσης των φυσικών πόρων. Παρατηρούμε μια προσπάθεια βιομηχανικής ανάπτυξης, η οποία θυμίζει έντονα την περιβαλλοντική καταστροφή που προκάλεσε η βιομηχανική επανάσταση στις ανεπτυγμένες χώρες. Δίπλα σε αυτά τα φαινόμενα, προστίθεται και το ότι οι οικονομικά αδύναμες χώρες δέχονται, πολλές φορές, έναντι αμοιβής να φιλοξενήσουν τα τοξικά απόβλητα

των οικονομικά ανεπτυγμένων χωρών στο δικό τους έδαφος.

**Κωνσταντίνος
Μαλέας, Τοπίο
Νείλου, Ασσουάν,
Εθνική Πινακοθή-
κη**

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Ο Πόλεμος του Κόλπου (2 Αυγούστου 1990 - 28 Φεβρουαρίου 1991) είχε ως αιτία τον έλεγχο του πετρελαίου. Ο πόλεμος ξεκίνησε στις 2 Αυγούστου με την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ. Η δικαιολογία ήταν ότι το Κουβέιτ έκλεβε πετρέλαιο μέσω γεωτρήσεων από το Ιράκ. Τον Ιανουάριο του 1991 μια διεθνής συμμαχία υπό την καθοδήγηση των Η.Π.Α. και την εξουσιοδότηση του

Ο.Η.Ε. επιτέθηκε στο Ιράκ για να απελευθερωθεί το Κουβέιτ. Οι πολεμικές επιχειρήσεις τέλειωσαν με την νίκη των συμμαχικών δυνάμεων.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Η Αίγυπτος οφείλει την ύπαρξή της στον Νείλο ποταμό. Όμως, το 85% του συνολικού νερού που ρέει στον Νείλο πηγάζει στην Αιθιοπία, η κυβέρνηση της οποίας έχει εξαγγείλει την κατασκευή ενός μεγάλου φράγματος για να εκμεταλλευτεί το νερό του ποταμού. Αυτό θα σημάνει την καταστροφή της Αιγύπτου. Όμως και η Αιθιοπία προσπαθεί να λύσει προβλήματα επιβίωσης των κατοίκων της. Πώς θα λυθεί το ζήτημα; Ποιος θα υποχωρήσει; Ο πόλεμος για το νερό απειλεί την ανθρωπότητα αν δεν βρεθεί τρόπος διαχείρισης των

υδάτινων πόρων προς όφελος όλων.

«Η ιστορία της προσπάθειας του ανθρώπου να υποτάξει τη φύση είναι συνάμα και η ιστορία της υποταγής του ανθρώπου από τον άνθρωπο».
(Μαξ Χορκχάιμερ)

Αυτή η αντίληψη για το φυσικό περιβάλλον είναι εργαλειακή, καθώς βλέπει το περιβάλλον σαν εργαλείο στα χέρια του ανθρώπου που μπορεί να το χρησιμοποιήσει προς όφελός του. Όμως, ο άνθρωπος ζει μέσα στο φυσικό περιβάλλον και δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτό. Το περιβάλλον δεν είναι ένα εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί, να φθαρεί και να αντικατασταθεί από κάτι άλλο. Η φθορά του περιβάλλοντος

σημαίνει υποβάθμιση, ακόμη και κίνδυνο της ζωής του ανθρώπου. Φυσικοί πόροι ιδιαίτερης αξίας, όπως τα κοιτάσματα πετρελαίου, αποτέλεσαν σημείο τριβής ανάμεσα σε κράτη. Κράτη προσπάθησαν να ελέγξουν άλλα κράτη προκειμένου να χρησιμοποιήσουν τους φυσικούς τους πόρους. Το πετρέλαιο, για παράδειγμα, βρίσκεται στη βάση των προβλημάτων που ανακύπτουν διαρκώς στην Μέση Ανατολή. Τα μεγαλύτερα κοιτάσματα πετρελαίου του πλανήτη βρίσκονται στο υπέδαφος 4 χωρών: της Σαουδικής Αραβίας, του Ιράκ, του Κουβέιτ και του Ιράν. Γι' αυτό και η περιοχή αυτή είναι μονίμως επίκεντρο συγκρούσεων. Το εργαλειακό παραδοσιακό μοντέλο έχει δεχθεί πολλές επικρίσεις καθώς προκαλεί τεράστιες βλάβες

στο περιβάλλον. Για αυτό τα τελευταία χρόνια έχει αρχίσει η προσπάθεια για την προώθηση ενός μοντέλου ανάπτυξης το οποίο θα προστατεύει το περιβάλλον. Πρόκειται για την αειφόρο ανάπτυξη, την οποία θα παρουσιάσουμε εκτενέστερα στην επόμενη ενότητα.

Όμως, η αλλαγή μοντέλου ανάπτυξης σε σχέση με την προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Οι προτάσεις που διατυπώνονται κινούνται σε δύο κυρίως άξονες:

α) Υπέρβαση των περιβαλλοντικών προβλημάτων μέσω της ανάπτυξης. Η ανάπτυξη των οικονομικά αδύναμων χωρών θα τις κάνει πλουσιότερες και θα μπορέσουν, όπως σήμερα οι ανεπτυγμένες χώρες, να επενδύ-

σουν σε αντιρρυπαντική τεχνολογία και να αντιμετωπίσουν τα περιβαλλοντικά τους προβλήματα.

β) Νέο μοντέλο ζωής και ανάπτυξης
Τα κράτη, οι επιχειρήσεις και οι κάτοικοι του πλανήτη είναι ανάγκη να αλλάξουν τρόπο σκέψης και δράσης. Τα κράτη χρειάζεται να προχωρήσουν σε τήρηση της νομοθεσίας που προστατεύει το περιβάλλον και να προχωρήσουν με γοργούς ρυθμούς στην αειφόρο ανάπτυξη. Οι επιχειρήσεις χρειάζεται να αλλάξουν την τεχνολογία που χρησιμοποιούν για την παραγωγή των προϊόντων τους, ώστε τα νέα μέσα παραγωγής να μην καταστρέφουν το περιβάλλον. Οι κάτοικοι του πλανήτη, ιδιαίτερα των ανεπτυγμένων χωρών, χρειάζεται να αλλάξουν τις καταναλωτικές τους συνήθειες προκειμένου να α-

ποφευχθεί η οικολογική καταστροφή. Ο καταναλωτισμός, όσο αυξάνεται, τόσο θα απαιτεί και περισσότερους φυσικούς πόρους για να καλυφθεί. Όπως έχει επισημάνει και ο Κορνήλιος Καστοριάδης, είναι καιρός ο άνθρωπος να αρνηθεί την κεντρική κατεύθυνση του παραδοσιακού μοντέλου ανάπτυξης «σύμφωνα με το οποίο το πεπρωμένο μας είναι ν' αυξάνουμε ακατάπαυστα την παραγωγή και την κατανάλωση».

Το 1970, το M.I.T. δημοσίευσε μια έκ-

θεση στην οποία επεσήμαινε ότι η υλική ανάπτυξη της ανθρωπότητας έχει όρια περιβαλλοντικά. Οι προτάσεις του M.I.T. για την αντιμετώπιση του περιβαλλοντικού προβλήματος ήταν: σταθεροποίηση του πληθυσμού, μηδενισμός της ανάπτυξης, μείωση κατανάλωσης των μη ανανεώσιμων φυσικών πόρων, αύξηση της παραγωγής τροφίμων, δραστική μείωση της ρύπανσης.

(Δ. Παπαϊωάννου, Εισαγωγή στην Επιστήμη του Περιβάλλοντος, Αθήνα 1991)

Ερνοστ Σουμάχερ (1911-1977)

Αμερικάνος οικονομολόγος. Το 1973 εκδόθηκε το βιβλίο του Το μικρό είναι όμορφο (Small is beautiful). Βασική ιδέα του βιβλίου είναι ότι οι μεγάλες παραγωγικές μονάδες πρέπει να α-

ντικατασταθούν από μικρές, οι οποίες θα παράγουν λιγότερα προϊόντα, χωρίς να καταστρέφουν το περιβάλλον.

Αμελίν Ρ., Η Εκκλησία Sacre-Coeur στην Μονμάρτη, πριν το 1949, Εθνική Πινακοθήκη.

9.3 Βιώσιμη και αειφόρος ανάπτυξη

«Ο κόσμος δεν έχει παρά μόνον περιορισμένους πόρους. Ως συλλογική ανθρωπότητα είμαστε υποχρεωμένοι να πάρουμε μέτρα, ώστε να ξεπεράσουμε τις οικονομικές διαιρέσεις μεταξύ πλούσιων και φτωχών

χωρών, το ίδιο και τις αντίστοιχες διαιρέσεις μέσα στις κοινωνίες. Πρέπει να το κάνουμε ενώ θα προστατεύουμε και τους πόρους από τους οποίους όλοι μας εξαρτώμαστε».

Άντονυ Γκίντενς

Βιώσιμη ή αειφόρος ανάπτυξη είναι η οικονομική ανάπτυξη που λαμβάνει υπόψη της την προστασία του περιβάλλοντος και τη δυνατότητα να χρησιμοποιηθούν οι φυσικοί πόροι και στο μέλλον. Η λογική της αειφορίας είναι η μέγιστη απολαβή αγαθών από το περιβάλλον, χωρίς να διακόπτεται η παραγωγή αυτών των αγαθών στο μέλλον. Για παράδειγμα, με βάση την αρχή της αειφόρου ανάπτυξης, η εκμετάλλευση ενός δάσους γίνεται με τέτοιο τρόπο που να μην καταστρέφεται το δάσος αλλά

να μένει ζωντανό και για τις επόμενες γενιές.

Η ιδέα της αειφόρου ανάπτυξης είναι αποτέλεσμα του προβληματισμού σχετικά με το οικολογικό πρόβλημα, ο οποίος έχει αρχίσει να αναπτύσσεται από τις αρχές της δεκαετίας του 1970. Η πετρελαϊκή κρίση του 1973, η απότομη δηλαδή αύξηση της τιμής του πετρελαίου λόγω της τεχνητής μείωσης της παραγωγής του από τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες, ήταν η αιτία να αναπτυχθεί έντονος προβληματισμός σχετικά με το μέλλον που επιφυλάσσει στην ανθρωπότητα η υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων. Τη δεκαετία του 1970 εμφανίστηκαν σημαντικά οικολογικά κινήματα (Ecoogistes στη Γαλλία) και περιοδικά προβληματισμού σχετικά με το

οικολογικό ζήτημα (το περιοδικό Ecologist στο Ηνωμένο Βασίλειο).

Αποτέλεσμα όλης αυτής της κίνησης ήταν ο όρος αειφόρος ανάπτυξη να αρχίσει να χρησιμοποιείται και σε κείμενα διεθνών οργανισμών. Το 1987, εμφανίσθηκε για πρώτη φορά σε κείμενο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Το κείμενο είχε τίτλο: «Το κοινό μας μέλλον». Πέντε χρόνια αργότερα (1992), ο όρος χρησιμοποιήθηκε στη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον που έγινε στο Ρίο ντε Τζανέιρο της Βραζιλίας και στην οποία συμμετείχαν περισσότερες από 170 χώρες. Οι εκπρόσωποι των χωρών αυτών δεσμεύτηκαν ότι η έννοια της αειφόρου ανάπτυξης θα αποτελέσει τη βασική ιδέα της ανάπτυξής τους. Αποτέλεσμα της Διάσκεψης του Ρίο ντε Τζα-

νείρο ήταν η Διακήρυξη του Ρίο για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη, στην οποία περιγράφονται μέτρα για τη δημιουργία της αειφόρου ανάπτυξης.

Το 1997, στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας, υπογράφηκε η Συνθήκη του Άμστερνταμ, η οποία ρύθμιζε συγκεκριμένα θέματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στη συνθήκη αναφέρεται η «αρμονική ισόρροπος και αειφόρος ανάπτυξη των οικονομικών δραστηριοτήτων». Με αυτή την αναφορά, η αειφόρος ανάπτυξη έπαψε να θεωρείται αποκλειστικά έννοια της οικολογίας και αναγνωρίστηκε και ως έννοια της οικονομίας και της πολιτικής.

Το 1997, επίσης, στην πόλη Κιότο της Ιαπωνίας πραγματοποιήθηκε διεθνής διάσκεψη για την ανάπτυξη

και την προστασία του περιβάλλοντος. Αποτέλεσμα της διάσκεψης ήταν το Πρωτόκολλο του Κιότο για τις κλιματικές αλλαγές. Σύμφωνα με το κείμενο του Πρωτοκόλλου, οι βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες υποχρεούνται να μειώσουν μέχρι τα έτη 2008 - 2012 τις εκπομπές των αερίων του φαινομένου του θερμοκηπίου κατά 5,2% κατά μέσο όρο σε σχέση με τα επίπεδα του 1990. Για τις αναπτυσσόμενες χώρες δεν καθορίζονται στόχοι ως προς τις εκπομπές. Το Πρωτόκολλο του Κιότο θέτει ως κεντρική έννοια την αειφόρο ανάπτυξη και αντιλαμβάνεται τους φυσικούς πόρους ως κεφάλαια που πρέπει να αναπαράγονται. Οι αναζητήσεις για μια φιλική προς το περιβάλλον τεχνολογία σε συνδυασμό με την έννοια της αειφόρου ανάπτυξης οδή-

γησαν στις έννοιες της πράσινης ανάπτυξης και της πράσινης οικονομίας. Οι όροι αυτοί παραπέμπουν στην αειφόρο ανάπτυξη. Η πράσινη οικονομία, ειδικότερα, δίνει βαρύτητα στην προστασία του περιβάλλοντος έναντι της αύξησης της παραγωγής. Για παράδειγμα, ανάμεσα στην μαζική παραγωγή αυτοκινήτων ή τη στροφή του πληθυσμού στα μέσα μαζικής μεταφοράς, η πράσινη οικονομία τίθεται σαφώς υπέρ του δευτέρου. Όχι ιδιωτικά αυτοκίνητα αλλά καλό δίκτυο συγκοινωνιών. Αυτό προϋποθέτει και ανάλογη παιδεία του πληθυσμού ώστε να αφήσει το αυτοκίνητο και να χρησιμοποιήσει το τρένο, το λεωφορείο, το τραμ κτλ.

Το περιοδικό Ecologist, το οποίο κυκλοφόρησε στο Ηνωμένο Βασίλειο

στις αρχές της δεκαετίας του 1970, ασχολούταν με θέματα που αφορούσαν το περιβάλλον. Σε άρθρα του περιοδικού εμφανίστηκαν η ιδέα της αιφόρου ανάπτυξης και η αντίληψη ότι το περιβάλλον έχει όρια ως προς την εκμετάλλευσή του.

**Μάρικ Σάιμον,
Τοπίο, Εθνική
Πινακοθήκη.**

Οι Ecologistes ήταν κίνημα δράσης στις γειτονιές του Παρισιού, τη δεκαετία του 1970. Είχαν ένα εναλλακτικό όραμα για την πόλη, όπου το πράσινο και οι δημόσιοι χώροι κυριαρχούσαν.

**Χάουθορν Έλγουιν,
Τοπίο, 1929, Εθνική
Πινακοθήκη**

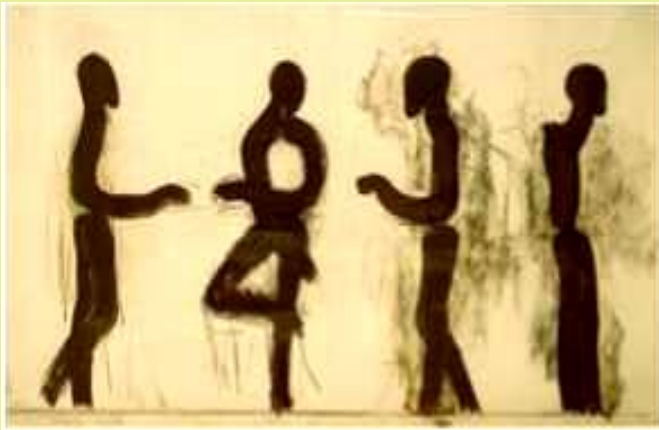
Η αειφόρος ανάπτυξη έχει δεχθεί κριτικές. Επιγραμματικά:

α) Η αειφόρος ανάπτυξη κατηγορείται ότι διευκολύνει την κυριαρχία των ανεπτυγμένων χωρών εις βάρος των χωρών του Τρίτου Κόσμου, καθώς με άλλοθι το οικολογικό πρόβλημα προσπαθούν να ρυθμίσουν την οικονομία τους. Οι ανεπτυγμένες χώρες μπορούν να παρέμβουν στο είδος της βιομηχανικής ανάπτυξης

των λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών, αλλά και να τις αναγκάσουν να αγοράσουν νέα, περιβαλλοντικά «καθαρή» τεχνολογία.

β) Η αειφόρος ανάπτυξη είναι ουτοπία, καθώς σε μια οικονομία που στηρίζεται στο κέρδος των επιχειρήσεων το περιβάλλον είναι αδύνατο να προστατευτεί.

Η αειφόρος ανάπτυξη προϋποθέτει αλλαγές τόσο στο οικονομικό μοντέλο όσο και στη συνείδηση των ανθρώπων. Η οικονομική ανάπτυξη πρέπει να σέβεται το περιβάλλον και να υπηρετεί τον άνθρωπο. Ταυτόχρονα, ο άνθρωπος πρέπει να σέβεται το περιβάλλον.

**Ιωάννης
Αβραμίδης,
Μορφές, 1983-
1984, Εθνική Πι-
νακοθήκη**

**Τον Απρίλιο του 1986, η ανθρω-
πότητα ήρθε αντιμέτωπη με τις συνέ-
πειες μιας έκρηξης σε πυρηνικό ερ-
γοστάσιο. Το 2007, εκδόθηκε στη
Ρωσία το βιβλίο Chernobyl, στο ο-
ποίο υπολογίζεται ότι οι θάνατοι από
το 1986 μέχρι το 2004 που οφείλο-
νται στη ραδιενέργεια είναι περίπου
985.000. Το ατύχημα του Τσερνομπίλ
έθεσε επιτακτικά το ζήτημα της ανα-
ζήτησης νέων ανανεώσιμων μορφών
ενέργειας.**

**Ούρλιχ Μπεκ (1944-)
Γερμανός κοινωνιολόγος. Λίγο πριν**

το ατύχημα στο Τσερνομπίλ, είχε εκδοθεί στη Δυτική Γερμανία το βιβλίο του, Η κοινωνία του κινδύνου (The Risk Society). Το οικολογικό πρόβλημα είναι κεντρικό στην ανάλυση του Μπεκ. Οι σύγχρονες κοινωνίες, με τον τρόπο που χειρίζονται το περιβάλλον, θέτουν την ύπαρξή τους σε κίνδυνο.

9.4 Ανανεώσιμες πηγές ενέργειες

Παράμετρος της αιεφόρου ανάπτυξης είναι οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Πρόκειται για μορφές ενέργειας που προέρχονται από φυσικούς πόρους, οι οποίοι δεν εξαντλούνται και ανανεώνονται διαρκώς. Τέτοιοι πόροι είναι το φως του ήλιου (ηλιακή ενέργεια), ο άνεμος

(αιολική ενέργεια), το νερό (υδροηλεκτρική ενέργεια) κτλ. Οι μορφές αυτές ενέργειας δεν απαιτούν εξόρυξη ή καύση, παρεμβάσεις δηλαδή που μπορεί να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες βλάβες στο περιβάλλον (ορυχεία, πετρελαιοπηγές, νταμάρια, υψικάμινοι, τεχνητά πηγάδια κτλ.). Επίσης, δεν αφήνουν απόβλητα και είναι πηγές ενέργειας που ανανεώνονται. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας λέγονται και ήπιες ή πράσινες μορφές ενέργειας, ακριβώς διότι δεν προκαλούν καταστροφή του περιβάλλοντος.

Το Φράγμα του ποταμού Λάδωνα στην Αρκαδία σχηματίζει μια τεχνητή λίμνη.

Τα νερά της λίμνης κινούν το υδροηλεκτρικό εργοστάσιο της Δ.Ε.Η. Όμως, η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας στην Ελλάδα γίνεται κυρίως με συμβατικά καύσιμα και συγκεκριμένα με λιγνίτη (εγχώριος πόρος) και πετρέλαιο (εισαγόμενος πόρος).

Στην Ελλάδα:

Ο καθηγητής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου Δημήτρης Ρόκος έχει διατυπώσει την έννοια της Αξιοβίωτης Ολοκληρωμένης Ανάπτυξης, η οποία συνδυάζει την προστασία του περιβάλλοντος με τη χρήση της τεχνολογίας και τον πολιτισμό.

Αξιοβίωτη ανάπτυξη είναι εκείνη «για την οποία χαίρεται κάποιος να ζει».

**Κωνσταντίνος
Μαλέας, Τείχη
Μονεμβασιάς,
Εθνική Πινακο-
θήκη.**

**Τα κυριότερα είδη ανανεώσιμων
μορφών ενέργειας είναι:**

- Αιολική ενέργεια. Χρησιμοποιείται από τα αρχαία χρόνια. Με τη δύναμη του αέρα κινούνταν τα πλοία, καθώς ο άνεμος έσπρωχνε τα πανιά τους, όπως επίσης οι μύλοι άλεσης καρπών (αλευρόμυλοι, μύλοι σε ελαιοτριβεία). Τα τελευταία χρόνια, η αιολική ενέργεια έχει αρχίσει να χρησιμοποιείται ευρέως για ηλεκτροπαραγωγή.

- Ηλιακή ενέργεια. Έχει κυρίως θερμικές εφαρμογές όπως οι ηλιακοί

θερμοσίφωνες και οι φούρνοι. Τα τελευταία χρόνια, αρχίζει να χρησιμοποιείται και για παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας.

- Υδραυλική ενέργεια. Είναι η εκμετάλλευση της δύναμης του νερού που χρησιμοποιείται κυρίως για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από τα υδροηλεκτρικά εργοστάσια.

- Βιομάζα (βίος + μάζα). Η μορφή αυτή ενέργειας προέρχεται από τα φυτά, τα ξύλα, τα κτηνοτροφικά απόβλητα, τη λάσπη των βιολογικών καθαρισμών, τα απορρίμματα (σκουπίδια, τρόφιμα, ζωοτροφές κτλ.).

- Θαλάσσια ενέργεια. Η θάλασσα μπορεί να γίνει πηγή ενέργειας με διάφορους τρόπους. Η κινητική ενέργεια του θαλάσσιου κυματισμού

είναι ανεξάντλητη και παρουσιάζει ενδιαφέρον για ενεργειακή εκμετάλλευση.

Ήπια μορφή ενέργειας, αλλά όχι ανανεώσιμη είναι η γεωθερμική ενέργεια. Προέρχεται από τους θερμοπίδακες ή τις ζεστές πηγές νερού που υπάρχουν σε αρκετές περιοχές του πλανήτη. Η Ισλανδία, η οποία έχει στο έδαφός της πολλούς θερμοπίδακες και πηγές ζεστού νερού, έχει κατορθώσει να καλύπτει το 80% των αναγκών της για θέρμανση από αυτή τη μορφή ενέργειας.

Τα τελευταία χρόνια, η χρήση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας εξαπλώνεται. Στις Η.Π.Α., το 6% της χρησιμοποιούμενης ενέργειας προέρχεται από ανανεώσιμες πηγές. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει θέσει ως

στόχο το έτος 2020 το 20% της χρησιμοποιούμενης ενέργειας να προέρχεται από ανανεώσιμες πηγές. Παρόλα αυτά, η ανθρωπότητα εξαρτάται ακόμη από τις παραδοσιακές μορφές ενέργειας.

Πίνακας: Πηγές ενέργειας σε παγκόσμιο επίπεδο	
Πηγή ενέργειας	Ποσοστό
Άνθρακας, πετρέλαιο, φυσικό αέριο	78%
Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας	17%
Πυρηνική ενέργεια	5%

Πηγή: J. Macionis, Sociology, Pearson Education Ltd., London, 2009.

Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας έχουν πλεονεκτήματα και μειονεκτή-

ματα. Τα πλεονεκτήματά τους είναι:
α) Δεν αφήνουν κατάλοιπα ή απόβλητα, όπως συμβαίνει με το πετρέλαιο.

β) Είναι διαρκείς. Τα ορυκτά καύσιμα κάποτε θα τελειώσουν. Ήδη πολλά μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου έχουν εξαντληθεί και οι ειδικοί ψάχνουν απεγνωσμένα νέα κοιτάσματα.

γ) Σε πολλές περιπτώσεις, όπως οι ανεμογεννήτριες, το κόστος εγκατάστασης είναι αρκετά χαμηλό.

δ) Χώρες που δεν έχουν ορυκτό πλούτο (π.χ. κοιτάσματα πετρελαίου) μπορούν να χρησιμοποιήσουν ανανεώσιμες πηγές ενέργειας προκειμένου να αποδεσμευτούν εν μέρει από τη δαπάνη της αγοράς πετρελαίου και την εξάρτηση που αυτή

δημιουργεί από τις χώρες και τις εταιρείες που το παράγουν και το πωλούν.

Όμως, οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας έχουν και μειονεκτήματα.

Τα μειονεκτήματά τους είναι:

α) Έχουν μικρή απόδοση και γι' αυτό μέχρι σήμερα χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά στις παραδοσιακές πηγές ενέργειας. Το υβριδικό αυτοκίνητο, για παράδειγμα, δεν έχει αποδεσμευτεί από τη βενζίνη ή το πετρέλαιο. Η κίνηση του αυτοκινήτου αποκλειστικά με ηλεκτρική ενέργεια δεν έχει ακόμη φτάσει στο σημείο να δώσει ιπποδύναμη και ταχύτητα ανάλογη των βενζινοκινητήρων ή των πετρελαιοκινητήρων. Μεγάλα αστικά κέντρα δεν μπορούν να ηλεκτροδοτηθούν πλήρως από ανανεώσιμες

μορφές ενέργειας, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν και εδώ συμπληρωματικά όπως π.χ. φανοστάτες με μικρούς ηλιακούς συσσωρευτές.

β) Προβλήματα αισθητικής έχουν παρουσιασθεί και με τις ανεμογεννήτριες στα νησιά, καθώς το νησιώτικο τοπίο αλλάζει προς το χειρότερο από τα «δάση» των ανεμογεννητριών.

γ) Τέλος, η πράσινη οικονομία και η πράσινη ανάπτυξη δεν ανοίγουν πολλές θέσεις εργασίας. Οι ανεμογεννήτριες, οι ηλιακοί συσσωρευτές και τα εργοστάσια επεξεργασίας αποβλήτων ανοίγουν ελάχιστες θέσεις εργασίας σε σχέση με τις παραδοσιακές μορφές ενέργειας.

Συμπερασματικά, η αιεφόρος α-

νάπτυξη μπορεί να πραγματοποιηθεί με:

- **εκμετάλλευση των φυσικών πόρων που δεν θα τους εξαντλεί**
- **ανανεώσιμες πηγές ενέργειας**
- **διαχείριση των απορριμμάτων με τρόπο που το περιβάλλον να μπορεί να τα απορροφήσει.**

Ο περιβαλλοντισμός (environmentalism) είναι πολιτικό κίνημα που αποσκοπεί στην προστασία και βελτίωση του περιβάλλοντος. Αγνίζεται για τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές που θα δημιουργήσουν τους όρους για να σταματήσει η καταστροφή του περιβάλλοντος. Από τη δεκαετία του 1960 μέχρι σήμερα, ο περιβαλλοντισμός έχει εκφραστεί πολιτικά μέσα από

διάφορα κόμματα και κινήματα. Τα πιο σημαντικά από αυτά είναι τα «πράσινα» κόμματα που υπάρχουν σχεδόν σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αποτελούν μια από τις βασικές προτάσεις των περιβαλλοντιστών. (E. Campbell, Political and Social Movements, Britannica, 2010)

Το Άρθρο 24 του Συντάγματος αναφέρει:

Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξή του το κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας.

Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας, Μάντρες στην Ύδρα, 1959, Εθνική Πινακοθήκη.

9.5 Διαχείριση αποβλήτων

Η βιομηχανική δραστηριότητα, η κίνηση των αυτοκινήτων, οι καταναλωτικές συνήθειες παράγουν καθημερινά χιλιάδες τόνους αποβλήτων και απορριμμάτων. Η διαχείρισή τους είναι ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της πολιτικής για την προστασία του περιβάλλοντος. Τα τελευταία χρόνια, έχει σημειωθεί τε-

ράστια πρόοδος στον τρόπο με τον οποίο τα απόβλητα και τα απορρίμματα θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την παραγωγή ενέργειας μετά από ειδική επεξεργασία.

Επί πολλά χρόνια, από τις αρχές της βιομηχανικής επανάστασης, οι βιομηχανίες έριχναν τα απόβλητα της δραστηριότητάς τους στις θάλασσες και τα ποτάμια. Αυτό προκάλεσε τεράστια ζημιά στους ποταμούς. Μεγάλα ευρωπαϊκά ποτάμια όπως ο Δούναβης και ο Ρήνος αντιμετώπισαν μεγάλο πρόβλημα μόλυνσης των υδάτων τους. Ο ποταμός Τάμεσης που διασχίζει το Λονδίνο αντιμετώπισε τεράστιο πρόβλημα μόλυνσης, αλλά σήμερα τα νερά του είναι καθαρά. Στην Ινδία, ο Γάγγης θεωρείται ένας από τους πιο μολυσμένους ποταμούς του κόσμου. Η

μόλυνσή του επηρεάζει σχεδόν 400 εκατομμύρια κατοίκους που ζουν στις όχθες του. Ανάλογα προβλήματα μόλυνσης αντιμετωπίζουν και τα νερά των θαλασσών. Ο αέρας των μεγαλουπόλεων μολύνεται, επίσης, από τα καυσαέρια. Τα τελευταία χρόνια, έχει αναπτυχθεί η τεχνολογία των ειδικών φίλτρων που μειώνουν τις εκπομπές βιομηχανικών καυσαερίων στην ατμόσφαιρα και της ποσότητας των αποβλήτων στα ποτάμια. Οι βιομηχανίες υποχρεούνται να τοποθετούν τέτοια φίλτρα. Η πολιτεία οφείλει να επιτηρεί αυστηρά τις βιομηχανίες στο θέμα αυτό. Η επεξεργασία των αποβλήτων και των απορριμμάτων εξαρτάται από το είδος τους (στερεά, υγρά, αέρια) και από την οικονομική δυνατότητα της

κάθε χώρας να την πραγματοποιήσει.

Στις ανεπτυγμένες χώρες, τα απορρίμματα των εκατομμυρίων κατοίκων των μεγαλουπόλεων είναι, επίσης, ένα τεράστιο πρόβλημα. Η σύνθεση των απορριμμάτων των μεγαλουπόλεων των ανεπτυγμένων χωρών, εκφρασμένη σε ποσοστά είναι:

Πίνακας:

Σύνθεση των απορριμμάτων των μεγαλουπόλεων των ανεπτυγμένων χωρών

Είδος	Ποσοστό
Χαρτί	34%
Διάφορα οικιακά απορρίματα	29%
Αποφάγια	12%

**Πίνακας:
Σύνθεση των απορριμμάτων των
μεγαλουπόλεων των ανεπτυγμένων
χωρών**

Είδος	Ποσοστό
Πλαστικό	12%
Μέταλλο	8%

Πηγή: J. Macionis, Sociology, Pearson Education Ltd., London, 2009.

Βιομηχανικά απόβλητα, απορρίμματα και κοινωνική ανισότητα
Πολλοί κοινωνικοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι ο τρόπος διαχείρισης των αποβλήτων των βιομηχανιών και των απορριμμάτων συνδέεται με την κοινωνική ανισότητα. Οι εταιρείες χτίζουν τα εργοστάσιά τους στις περιοχές όπου ζουν αδύναμα κοινω-

νικά στρώματα που δεν έχουν την οικονομική και πολιτική ισχύ να τις εμποδίσουν. Επίσης, οι χωματερές βρίσκονται, σε πολλές περιπτώσεις, στις γειτονιές όπου κατοικούν τα πιο φτωχά στρώματα. Ταυτόχρονα, η ύπαρξη της χωματερές είναι πόλος έλξης για φτωχούς και περιθωριοποιημένους πληθυσμούς που ασχολούνται με την συγκομιδή απορριμμάτων και την ανακύκλωσή τους. Αυτό οδηγεί στην ακόμη μεγαλύτερη υποβάθμιση της περιοχής. Το ερώτημα είναι πολιτικό και κοινωνικό: με ποια κριτήρια και γιατί επιλέγεται μια περιοχή για να υποδεχθεί τα απορρίμματα των άλλων περιοχών; Και τι μέτρα παίρνει η πολιτεία, ώστε οι κάτοικοι αυτής της περιοχής να μην δουν τις περιουσίες τους να απαξιώνονται και τη ζωή τους να υποβαθμί-

ζεται;

Έτσι, η απόθεση των απορριμμάτων, εκτός από τεχνικό, είναι πολιτικό και κοινωνικό ζήτημα που, πολλές φορές, προκαλεί τριβές.

(J. Macionis, Sociology, Pearson Education Ltd., London, 2009)

**Koyama
Moichi, Βορεινό
ακρωτήριο, πριν
το 1979, Εθνική
Πινακοθήκη.**

Όπως φαίνεται στον παραπάνω πίνακα πρόκειται για στερεά κυρίως απορρίμματα. Οι τρόποι επεξεργασίας τους είναι:

- υγειονομική ταφή**
- καύση**

-λιπασματοποίηση

-συνδυασμός των τριών μεθόδων

Πιο αποδοτική είναι η μέθοδος του διαχωρισμού των προς επεξεργασία υλικών (γυαλί, χαρτί, μέταλλο). Τα τελευταία χρόνια, τοποθετούνται κάδοι απορριμμάτων, διαφορετικού χρώματος, όπου ρίπτονται μέσα διαφορετικού είδους απορρίμματα (διαφορετικοί κάδοι για το γυαλί, το πλαστικό, το χαρτί, το μέταλλο). Η μέθοδος αυτή επιτυγχάνει μόνο αν οι πολίτες ρίχνουν τα σκουπίδια τους στον κατάλληλο κάδο. Προγράμματα ανακύκλωσης που εφαρμόζονται στα σχολεία αποσκοπούν σε αυτήν ακριβώς την ευαισθητοποίηση. Η υγειονομική ταφή είναι διαδεδομένη μέθοδος, η οποία στη χώρα μας έχει γίνει αντικείμενο διαμάχης ανάμεσα σε περιοχές για το ποια θα την φιλο-

ξενήσει. Αυτό οφείλεται στη σύγχυση που υπάρχει ανάμεσα στη χωματερή και τον χώρο υγειονομικής ταφής (Χ.Υ.ΤΑ.). Η χωματερή είναι ένας χώρος όπου τα απορρίμματα ρίπτονται και στη συνέχεια σκεπάζονται με χώμα. Δυστυχώς, σε πολλές περιοχές έχουν δημιουργηθεί παράνομες και ανεξέλεγκτες χωματερές, όπου οι κάτοικοι από συνήθεια αποθέτουν εκεί τα απορρίμματά τους. Ο χώρος υγειονομικής ταφής προσδιορίζεται μετά από μελέτη. Διαθέτει ειδική τεχνολογία, ώστε τα τοξικά απόβλητα να μην περνούν στον υδροφόρο ορίζοντα. Η λειτουργία ενός Χ.Υ.ΤΑ. διαρκεί περίπου τριάντα χρόνια. Μετά κλείνει και γίνονται έργα επαναφοράς του περιβάλλοντος στην αρχική του μορφή.

Παρά το γεγονός ότι στο ζήτημα της χωροθέτησης των Χ.Υ.ΤΑ. εκφράζεται ο ακραίος ατομισμός με τους κατοίκους της κάθε περιοχής να θέλουν τα σκουπίδια τους να πάνε οπουδήποτε αλλού εκτός από τη δική τους περιοχή, οι αντιδράσεις των κατοίκων των περιοχών όπου προορίζεται να δημιουργηθεί Χ.Υ.ΤΑ. είναι εν μέρει δικαιολογημένες. Η εμπειρία έχει δείξει ότι η τιμή της γης στην περιοχή μειώνεται, ακόμη και για ψυχολογικούς λόγους. Οι πολίτες δεν έχουν εμπιστοσύνη ότι θα τηρηθούν οι υποσχέσεις της πολιτείας και οι προδιαγραφές που θέτουν οι επιστήμονες. Η ελλιπής φύλαξή τους γίνεται πόλος έλξης για περιθωριοποιημένους και φτωχούς πληθυσμούς, οι οποίοι προσπαθούν να αποκομίσουν οφέλη από την συγκο-

μιδή απορριμμάτων. Ένας Χ.Υ.ΤΑ. που δεν λειτουργεί με τις σωστές προδιαγραφές μπορεί πολύ εύκολα να μετατραπεί σε χωματερή και η περιοχή που τον φιλοξενεί να υποβαθμιστεί περιβαλλοντικά, οικονομικά και κοινωνικά. Η χωροθέτηση και η λειτουργία των Χ.Υ.ΤΑ. είναι ένα κεντρικό ζήτημα, στο οποίο η πολιτεία πρέπει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των πολιτών, αλλά και οι πολίτες οφείλουν να συνειδητοποιήσουν τις ευθύνες τους.

Γιώργος Μπουζιάνης, Γυναίκα με λουλούδια, 1923, Εθνική Πινακοθήκη.

«Η δημιουργία μιας παγκόσμιας καταναλωτικής κουλτούρας αποτελεί έναν ακόμη σημαντικό μηχανισμό που δημιουργεί εμπόδια όχι μόνο στην αποκατάσταση της ισορροπίας της φύσης αλλά και στην απάλειψη ακραίων μορφών φτώχειας. Το πρώτο που πρέπει να επισημάνουμε εδώ είναι η τεράστια επιρροή που έχουν τα μέσα ενημέρωσης στον τρόπο ζωής ανθρώπων οι οποίοι ζουν στις απώτερες γωνιές του πλανήτη. Η έκφραση «Macdonaldization of the world» αποδίδει με αρκετή ακρίβεια ένα πρόβλημα που χωρίς αμφιβολία αποκτά ολοένα και μεγαλύτερη βαρύτητα. Η μεγάλη σημασία της επέκτασης και της διείσδυσης των μέσων ενημέρωσης γίνεται φανερή από το γεγονός ότι, στις σημερινές συνθήκες ταχείας υ-

πέρβασης της παραδοσιακής κοινωνίας, τα μέσα αυτά και ειδικότερα η τηλεόραση έχουν γίνει βασικοί παράγοντες δημιουργίας αξιών, ταυτοτήτων και τρόπων ζωής. Επιπλέον, αν αναλογιστούμε ότι λίγα, οικονομικά ισχυρά άτομα ελέγχουν μεγάλα τμήματα των παγκόσμιων ενημερωτικών και τηλεοπτικών δικτύων και ότι αυτά τα άτομα δρουν βάσει κριτηρίων κέρδους και μόνον, τότε καταλαβαίνουμε γιατί δημόσια πρόσωπα όπως ο Ρούπερτ Μέρντοκ εμφανίζονται να έχουν μεγαλύτερη επιρροή στην κοινωνικοποίηση των νέων από ό,τι γονείς, δάσκαλοι και ιερείς μαζί». Νίκος Μουζέλης, Πώς η ανάπτυξη φέρνει φτώχεια και οικολογική καταστροφή, εφημ. ΤΟ ΒΗΜΑ, 20 Φεβρουαρίου 2000.

Ερωτήσεις - Ασκήσεις – Δραστηριότητες

Α' ΟΜΑΔΑ

1α. Βάλτε Σ (Σωστό) ή Λ (Λάθος)

στην αντίστοιχη απάντηση:

___ Η τρύπα του όζοντος είναι περιβαλλοντικό πρόβλημα.

___ Η καταστροφή των δασών οδηγεί στην ερημοποίηση.

___ Αειφόρος ανάπτυξη είναι αυτή που εκμεταλλεύεται εντατικά τους φυσικούς πόρους.

___ Η αγωγή του πολίτη πρέπει να εμπλουτισθεί με τον σεβασμό προς το περιβάλλον.

___ Οι ανεπτυγμένες χώρες ευθύνονται το ίδιο με τις λιγότερο ανεπτυγμένες για το οικολογικό πρόβλημα.

**1β. Η αιτιόρως ανάπτυξη στη-
ρίζεται: (να κυκλώσετε την σω-
στή απάντηση)**

**α. Στην εντατική εκμετάλλευση
των φυσικών πόρων.**

**β. Στη μέριμνα για την ανανέω-
ση των φυσικών πόρων.**

**γ. Στη μείωση της χρήσης των
ηλεκτρικών συσκευών.**

δ. Όλα τα παραπάνω.

1γ. Αντιστοιχίστε τις έννοιες της Α' στήλης με τις έννοιες της Β' στήλης, γράφοντας τον αντίστοιχο αριθμό της Α' στήλης στο κενό της Β' στήλης.

Α' στήλη

1. αειφορία

2. υδραυλική ενέργεια

3. παραδοσιακό μοντέλο ανάπτυξης

4. αιολική ενέργεια

5. διαχείριση αποβλήτων

Β' στήλη

___ χώρος υγειονομικής ταφής (Χ.Υ.ΤΑ.)

___ άνεμος

___ αποφυγή εξάντλησης φυσικών πόρων

___ νερό

___ εξάντληση των φυσικών πόρων

- 2α. Πώς μπορεί να πραγματοποιηθεί η αιεφόρος ανάπτυξη;**
- 2β. Εξηγείστε την αρχή της αιεφορίας.**

B' ΟΜΑΔΑ

- 1α. Γιατί στο ζήτημα της χωροθέτησης των Χ.Υ.ΤΑ. εμφανίζεται άκρατος ατομισμός;**
- 1β. Ποια είναι τα σημαντικότερα περιβαλλοντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σήμερα;**
- 2α. Πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.**
- 2β. Ποιο είναι το περιεχόμενο της κριτικής που έχει δεχθεί η αιεφόρος ανάπτυξη;**

Επιπλέον:

- Συζήτηση για τις αντιδράσεις των τοπικών κοινοτήτων σχετικά με τις χωροθετήσεις των Χ.Υ.ΤΑ.
- Συζήτηση για τη διαφορά του παραδοσιακού μοντέλου ανάπτυξης και της αειφόρου ανάπτυξης.

Βασική ορολογία

-άμεση δημοκρατία: το πολίτευμα το οποίο ίσχυσε στην αρχαία Ελλάδα, σύμφωνα με το οποίο όλοι οι πολίτες άρχουν και άρχονται κατά σειράν, όλοι συμμετέχουν στην άσκηση της εξουσίας (νομοθετικής, εκτελεστικής, δικαστικής).

-αμυντικός εθνικισμός (πατριωτισμός): είναι η αγάπη και η αφοσίωση προς την πατρίδα, δεν έχει επεκτατικές βλέψεις, αλλά προασπίζεται το δικό του εθνικό έδαφος, τον πολιτισμό του, τις παραδόσεις του, την ταυτότητά του.

-ανταγωνιστική επιχείρηση / οικονομία: επιχείρηση / οικονομία, που παράγει αγαθά και υπηρεσίες, που μπορούν να ανταγωνιστούν αγαθά

και υπηρεσίες από άλλες επιχειρήσεις / οικονομίες (άλλες χώρες).

-ανταγωνιστικό προϊόν: ποιοτικό και σε καλή τιμή προϊόν, για τον αγοραστή-πελάτη, ώστε να το προτιμά σε σχέση με άλλα ομοειδή προϊόντα. Και αυτό πρέπει να αποτελεί τον κύριο στόχο κάθε επιχείρησης.

-αντιπραγματισμός: ανταλλαγή πράγματος αντί πράγματος.

-αρχή επικουρικότητας: σύμφωνα με αυτήν, η Ε.Ε. δρα μόνο εάν και στον βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσης είναι αδύνατον να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη-μέλη, και συνεπώς δύνανται, λόγω των διαστάσεων ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο.

-ἀρχειν και ἀρχεσθαι: η ικανότητα του πολίτη να κυβερνά και να κυβερνάται.

-βιοποικιλότητα: η ύπαρξη πολλών ειδών ζώων και φυτών.

-Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας: αρμόδια υπηρεσία για την οργάνωση της πολιτικής άμυνας (εν καιρώ πολέμου) και της πολιτικής προστασίας (εν καιρώ ειρήνης) με στόχο την ασφάλεια των πολιτών.

-«Δια βίου Εκπαίδευση»: η εκπαίδευση που συντελείται σε ολόκληρη τη ζωή. Οι ταχύτατες αλλαγές σε όλους τους τομείς επιτάσσουν την διαρκή εκπαίδευση.

-δημόσιο έλλειμμα: το δημόσιο έλλειμμα υπάρχει όταν τα δημόσια έσοδα είναι μικρότερα από τα δημόσια έξοδα.

-εθελοντισμός: η οργανωμένη προσφορά υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο, χωρίς την απαίτηση ανταλλάγματος.

-εθνικισμός: είναι η αποκλειστική προσήλωση προς την ιδέα του έθνους, στη διάκριση και στην υπεροχή του δικού μου έθνους. Όταν ο εθνικισμός έχει επεκτατικές βλέψεις και διάθεση επιβολής σε άλλα έθνη μετατρέπεται σε σωβινισμό.

-ελληνορθόδοξη παράδοση: περιλαμβάνει τη γλώσσα, τη νοοτροπία, τους θεσμούς, την ορθοδοξία. Περιλαμβάνει τον ελληνικό πολιτισμό, όπως διαμορφώθηκε από την αρχαία Ελλάδα μέχρι τις μέρες μας. Αρχαία Ελλάδα, Βυζάντιο και Ορθοδοξία αποτελούν το τρίπτυχο της Ελληνοορθοδοξίας.

-εμπορικό ισοζύγιο της χώρας: περιλαμβάνει τις εισαγωγές και εξαγωγές προϊόντων, δηλαδή πόσα προϊόντα εισάγει και πόσα προϊόντα εξάγει η χώρα.

-εμπιστοσύνη: σημαίνει πίστη, αξιοπιστία, σεβασμός, σε όλο το πλέγμα σχέσεων που αναπτύσσονται στις σχέσεις των ανθρώπων. Είναι από τις πιο απαραίτητες αξίες για τις σχέσεις κράτους–επιχείρησης–εργαζομένων και για την πρόοδο των εργαζομένων και της επιχείρησης.

-ένταξη: είναι η διαδικασία κοινωνικής ενσωμάτωσης ατόμων που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, κυρίως μέσω της προώθησής τους στην απασχόληση.

-εξωστρέφεια επιχειρήσεων: οι επιχειρήσεις που έχουν στραμμένο το ενδιαφέρον τους προς ξένες αγορές, που παράγουν προϊόντα ανταγωνιστικά σε σχέση με άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις του εξωτερικού.

-επιθετικός εθνικισμός (ιμπεριαλισμός): δηλώνει την προσπάθεια επέκτασης και επιβολής ενός έθνους σε άλλα έθνη.

-επιταγή: είναι έγγραφο, με το οποίο, αυτός που έχει χρήματα στην τράπεζα δίνει εντολή στην τράπεζα να πληρώσει το ποσό που αναγράφεται στον κομιστή της επιταγής. Η επιταγή είναι πληρωτέα εν όψει, δηλαδή με την εμφάνισή της στο γκισέ της τράπεζας.

-επιχειρείν/επιχειρηματικότητα: σημαίνει τόλμη, φαντασία, δημιουργ-

γία. Σημαίνει επιστημονικές γνώσεις και έξυπνες ιδέες που γίνονται πράξεις. Σημαίνει μετουσίωση της αβεβαιότητας σε βεβαιότητα και δράση.

-επιχείρηση: παραγωγική μονάδα που συνδυάζει τους συντελεστές παραγωγής (έδαφος, εργασία, κεφάλαιο), για να παράγει αγαθά και υπηρεσίες, με σκοπό το κέρδος.

-ευρωπαϊκή ιθαγένεια: η ιθαγένεια που έχουν οι ευρωπαίοι πολίτες.

Έτσι κάθε πολίτης της Ε.Ε. έχει δύο ιθαγένειες, του κράτους-μέλους και της Ε.Ε.

-Ευρωπαϊκή Συμπολιτεία: δηλώνει την ένωση των Ευρωπαϊκών κρατών-πολιτειών σε μια συμπολιτεία.

-εταιρική κοινωνική ευθύνη: συνίσταται στην ενσωμάτωση, σε εθελοντική βάση, θεμάτων κοινωνικής,

περιβαλλοντικής και πολιτισμικής μέριμνας στις επιχειρηματικές δραστηριότητες των επιχειρήσεων, καθώς και στις επαφές τους με άλλα ενδιαφερόμενα μέρη.

-ευρωσύστημα: αποτελείται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα μαζί με τις Εθνικές Κεντρικές Τράπεζες των χωρών που έχουν υιοθετήσει το ευρώ.

-ηλεκτρονική δημοκρατία: εφαρμογή της δημοκρατίας, δηλαδή ψηφοφορία για διάφορα θέματα μέσω του Η/Υ ή από ειδικά μηχανήματα που θα είναι εγκατεστημένα σε κεντρικά σημεία της πόλης.

-θεμελιώδες πολιτικό πρόβλημα: το θεμελιώδες πρόβλημα της πολιτικής είναι το ερώτημα: περισσότερη ισότητα (δικαιοσύνη) ή περισσότερη

αποτελεσματικότητα; Αλλιώς, η πολιτική υπηρετεί αξίες ή συμφέροντα;

-ιθαγένεια: ο νομικός δεσμός που συνδέει ένα πρόσωπο με ορισμένο κράτος και ο οποίος συνεπάγεται δικαιώματα και υποχρεώσεις. Αποκτάται είτε με βάση τη συγγένεια εξ αίματος (*ius sanguinis*) είτε με βάση τον τόπο γέννησης (*ius soli*).

-καταμερισμός εργασίας: κατανομή εργασίας σε περισσότερα πρόσωπα. Η κατανομή αρμοδιοτήτων για επιμέρους στάδια της παραγωγής σε διαφορετικά πρόσωπα με αποτέλεσμα την περισσότερη και καλύτερη παραγωγή.

-κομματικοποίηση: η δράση υπέρ κόμματος σύμφωνα με τις κομματικές πεποιθήσεις ή τις κομματικές εντολές.

-Κοινωνική Συνεταιριστική Επιχείρηση: είναι αστικός συνεταιρισμός με κοινωνικό σκοπό και διαθέτει εκ του νόμου την εμπορική ιδιότητα.

-κοσμοπολίτης: ο πολίτης του κόσμου.

-κοσμοπολιτισμός: για ένα κράτος σημαίνει την ύπαρξη στοιχείων και χαρακτηριστικών από πολλά μέρη του κόσμου. Για έναν πολίτη σημαίνει ότι είναι συγχρόνως πολίτης του κόσμου και πολίτης ενός κράτους.

-κρατικός παρεμβατισμός: η παρέμβαση του κράτους στην οικονομία. Σκοπός του κρατικού παρεμβατισμού είναι ο περιορισμός των ανεπιθύμητων καταστάσεων που προξενεί η λειτουργία του μηχανισμού της αγοράς, και κατ' επέκταση η επί-

λυση των βασικών οικονομικών προβλημάτων.

-κύριο οικονομικό πρόβλημα: πώς με περιορισμένους πόρους θα ικανοποιηθούν οι απεριόριστες ανάγκες; Από αυτό απορρέουν και τα άλλα οικονομικά προβλήματα.

-κοινοτικά προγράμματα: τα διάφορα προγράμματα της Ε.Ε. που έχουν στόχο την προώθηση κοινών πολιτικών (παιδεία, ανταγωνιστικότητα, περιβάλλον κτλ.).

-καινοτομία: ο πειραματισμός, η αναζήτηση, η υιοθέτηση του καινούργιου, η διαρκής προσαρμογή, η αποδοχή νέων μορφών οργάνωσης και παραγωγής είναι στοιχεία καινοτομίας, που αποτελούν παράγοντα επιτυχίας για την επιχείρηση και κινητήρια δύναμη για την οικονομία.

-κουλτούρα καινοτομίας: αναφέρεται στις βασικές αξίες και στους κανόνες σύμφωνα με τους οποίους αισθάνονται, σκέφτονται και δρουν οι εργαζόμενοι της επιχείρησης και πρωτίστως τα στελέχη της. Χωρίς κουλτούρα καινοτομίας, η επιχείρηση δεν μπορεί να αναπτύξει και να επιτύχει καινοτομίες.

- κράτος: η λέξη κράτος στην αρχαία ελληνική γλώσσα σήμαινε «δύναμη». Το κράτος είναι οργανωμένη πολιτική οντότητα, η οποία σε μια καθορισμένη γεωγραφική περιοχή παράγει νόμους που οργανώνουν την οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή.

-κώδικας δεοντολογίας και επιχειρηματικής ηθικής: σύνολο αρχών, ηθικής και κοινωνικής φύσεως, που δεσμεύουν την επιχείρηση να δρα-

στηριοποιείται σύμφωνα με τις αρχές του.

-Μη Κυβερνητικοί Οργανισμοί (Μ.Κ.Ο.): οργανώσεις κυρίως με ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Δρουν με βάση τις αρχές της συνεργασίας και της αλληλεγγύης και με βάση το δικαίωμα παρέμβασης υπέρ των αδυνάτων.

-νόμος της ζήτησης: όταν αυξάνεται η τιμή ενός αγαθού, η ζητούμενη ποσότητα μειώνεται. Και αντίθετα, όταν μειώνεται η τιμή ενός αγαθού, η ζητούμενη ποσότητα αυξάνεται. Δηλαδή, η σχέση μεταξύ τιμής και ζητούμενης ποσότητας είναι αντιστρόφως ανάλογη.

-νόμος της προσφοράς: όταν αυξάνεται η τιμή ενός αγαθού, η προσφερόμενη ποσότητα αυξάνεται, και ό-

ταν μειώνεται η τιμή ενός αγαθού, η προσφερόμενη ποσότητα μειώνεται.

- ο ρυπαίνων πληρώνει: βασική αρχή στην οικολογία με στόχο την προστασία του περιβάλλοντος.
- οδική ασφάλεια: η ασφάλεια όταν κυκλοφορούμε στους δρόμους. Οι κύριοι παράγοντες οδικής ασφάλειας είναι ο οδηγός, το όχημα, ο δρόμος, η σήμανση και ο έλεγχος.
- συντελεστές παραγωγής: το έδαφος (φυσικοί πόροι), το κεφάλαιο (μηχανήματα, κτήρια κτλ.) και η εργατική δύναμη.
- παγκοσμιοποίηση: η κυκλοφορία αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίου και ανθρώπων γίνεται πλέον σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό έχει επιφέρει μεγαλύτερη επικοινωνία και μεγαλύτε-

ρη αλληλεξάρτηση μεταξύ των χώρων όλου του κόσμου.

-παγκόσμιο χωριό: ο πλανήτης Γη είναι μια κουκίδα στο σύμπαν. Οι Τεχνολογίες Πληροφοριών και Επικοινωνιών έχουν ενώσει όλον τον κόσμο, οπότε γίνεται λόγος για παγκόσμιο χωριό.

-πολίτης: κάθε μέλος κράτους που έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις έναντι του κράτους του οποίου έχει την ιθαγένεια. Κάθε μέλος του κράτους έχει πολιτικά δικαιώματα και κυρίως το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι.

-πολιτικάντης: ο πολιτικός που ενδιαφέρεται για το δικό του όφελος και όχι για το όφελος του συνόλου. Είναι ο καταφερτζής, που με τον τρόπο του λέει το κατάλληλο ψέμμα,

την κατάλληλη στιγμή, για να επιτύχει το στόχο του.

-πολιτική: η τέχνη και η επιστήμη της διακυβέρνησης. Η συμμετοχή / δράση του πολίτη στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, στις δημόσιες υποθέσεις.

-πολιτική απάθεια: η αδιαφορία για την πολιτική. Μερικές φορές δεν είναι αδιαφορία για την πολιτική αλλά συνειδητή επιλογή.

-πολιτική συμμετοχή: η συμμετοχή / δράση, ατομική ή ομαδική, του πολίτη στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, στις δημόσιες υποθέσεις.

-πολιτική τέχνη: «η αληθινή πολιτική τέχνη δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για το ατομικό αλλά για το κοινό συμφέρον, διότι το ατομικό διασπά,

**ενώ το κοινό ενώνει την πολιτεία»
(Πλάτων, Νόμοι).**

-πολιτικές αρετές / αξίες: εκφράζουν τις πραγματικές και βαθύτερες ανάγκες των πολιτών. Αποκρυσταλλώνονται σε γενικές αρχές και ιδέες που προσανατολίζουν και καθοδηγούν τα άτομα και την κοινωνία. Επηρεάζουν τις πεποιθήσεις μας και λειτουργούν ως κατευθυντήριοι άξονες για την αξιολόγηση των εαυτών μας και των άλλων.

-πολιτικό ήθος: έχει ο πολιτικός που διαπνέεται από πολιτικές αρετές, που ασκεί την πολιτική εξουσία, σύμφωνα με τους κανόνες της πολιτικής τέχνης και επιστήμης, προς όφελος του κοινωνικού συνόλου.

-πολιτικό κόστος: είναι η απώλεια πολιτικής δύναμης για τον πολιτικό,

την κυβέρνηση, το κόμμα, όταν λογοδοτούν για λανθασμένες επιλογές. Κάθε πρόσωπο και κάθε φορέας που ασκεί πολιτική οφείλει να λογοδοτεί, δεδομένου ότι η λογοδοσία είναι βασική αρχή της δημοκρατίας.

-πολιτικό σύστημα: η συστηματική οργάνωση θεσμών, πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που διαμορφώνουν την πολιτική βούληση της πολιτείας.

-πολιτικοποίηση: η διαδικασία εκμάθησης, διαμόρφωσης πολιτικής συνείδησης και συμμετοχής του πολίτη στα κοινά.

-πολιτικός: το πρόσωπο που συμμετέχει ενεργά σε εκλογικές αναμετρήσεις για να αντιπροσωπεύσει το λαό σε οποιαδήποτε πολιτική θέση.

-πολιτικός αναλφαβητισμός: όταν ο πολίτης δεν έχει τις απαραίτητες κοινωνικές και πολιτικές γνώσεις για να μπορεί να συμμετέχει ουσιαστικά, ελεύθερα και υπεύθυνα στα πολιτικά δρώμενα.

-πολιτισμός είναι το σύνολο των αξιών που πραγματοποιούν οι άνθρωποι στην ιστορική τους πορεία και τυγχάνουν καθολικής αναγνώρισης και αποδοχής, είναι το κοινό κτήμα που πραγματοποιούν και το οποίο μεταβιβάζουν στις επόμενες γενιές. Είναι ο τρόπος ζωής, τρόπος που διαμορφώνεται από την ιεράρχηση των αναγκών.

-πολιτισμική κληρονομιά: το σύνολο τη πολιτισμικής δημιουργίας που αφήνει κάθε γενιά στην επόμενη.

-πολιτισμική πολυμορφία: οι διάφορες μορφές πολιτισμού που δημιουργούν οι διάφοροι λαοί ή ομάδες.

-πολυφαρμακία: η κατανάλωση πολλών, συνήθως όχι απαραίτητων, φαρμάκων, με αρνητικές επιπτώσεις στην υγεία.

-Σύμπραξη Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (Σ.Δ.Ι.Τ.): είναι συμβάσεις, κατά κανόνα μακροχρόνιες, οι οποίες συνάπτονται μεταξύ ενός δημόσιου και ενός ιδιωτικού φορέα με σκοπό την εκτέλεση έργων ή/και την παροχή υπηρεσιών.

-συναλλαγματική: έγγραφο, το οποίο για να είναι έγκυρο πρέπει υποχρεωτικά από τον νόμο να έχει ορισμένα στοιχεία (εντολή πληρω-

μής, όνομα πληρωτή, χρόνο λήξης, υπογραφή κτλ.).

-Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας: υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας, που ασχολείται με τον έλεγχο εφαρμογής της νομοθεσίας για την ασφάλεια και υγιεινή στον χώρο εργασίας.

-τιμή ισορροπίας: καλείται η τιμή, στην οποία η ζητούμενη ποσότητα ισούται με την προσφερόμενη ποσότητα και η αγορά βρίσκεται σε ισορροπία, και δεν υπάρχουν οικονομικές δυνάμεις (νοικοκυριά και επιχειρήσεις), που να τείνουν να την μεταβάλλουν.

-χρήμα: ο,τιδήποτε γίνεται αποδεκτό ως μέσο ανταλλαγής αγαθών και μέσο μέτρησης της ανταλλακτικής αξίας των άλλων αγαθών.

- χρηματιστήριο: η «αγορά» (αγορά και πώληση) μετοχών και ομολόγων (δανειακοί τίτλοι δημοσίου και μεγάλων επιχειρήσεων).

-ψηφιακός πολίτης: στην κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας, της ψηφιακής εποχής, ο πολίτης για να συμμετέχει ελεύθερα και υπεύθυνα χρειάζεται να έχει και γνώση και ικανότητα διαχείρισης της πληροφορίας, να είναι ψηφιακός πολίτης.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ και άλλες πηγές πληροφόρησης

α. Βιβλιογραφία

**Ανδρούσου Α. - Ασκούνη Ν., (επ.),
Πολιτισμική ετερότητα και ανθρώπινα
δικαιώματα, Μεταίχμιο, Αθήνα 2011.**

**Αντωνοπούλου-Τρεχλή Ζ., Η πολιτική
φιλοσοφία της αρχαιοελληνικής τέ-
χνης, εκδ. Λιβάνη, Αθήνα 2001.**

**Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια, εκδ.
Ζαχαρόπουλος.**

**Αριστοτέλους, Πολιτικά, εκδ. Ζαχα-
ρόπουλος.**

**Βασιλείου Θ. Α. - Σταματάκης Ν., Λε-
ξικό Επιστημών του Ανθρώπου, εκδ.
Gutenberg, Αθήνα 1992.**

Βενιζέλος Ε., Διαχρονία και συνέργεια, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1999.

Βλάχος Γ., Η δημοκρατική κοινωνία και ο πολίτης στο κατώφλι του εικοστού πρώτου αιώνα, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1999.

Γεωργακόπουλος Θ. κ.ά, Εισαγωγή στην πολιτική οικονομία, Αθήνα 1982.

Γιανναράς Χρ., Πολιτισμός, το κεντρικό πρόβλημα της πολιτικής, εκδ. Ίνδικτος, Αθήνα 1997.

Δημαράς Κ.Θ., Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, εκδ. Ίκαρος, Αθήνα 1975.

Καράγεωργας Δ., Παραδόσεις δημόσιας οικονομικής, τ. Α,Β,Γ, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα.

Καραποστόλης Β., Συμβίωση και επικοινωνία στην Ελλάδα, εκδ. Γνώση, Αθήνα 1987.

Καργάκος Σ., Για μια δημοκρατία ευθύνης, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2001.

Καστοριάδης Κ., Η αρχαία Ελληνική δημοκρατία και η σημασία της για μας σήμερα, εκδ. Ύψιλον, Αθήνα 1999.

Καστοριάδης Κ., Η Ελληνική ιδιαιτερότητα, τ. Α,Β,Γ, εκδ. Κριτική, Αθήνα 2011.

Κοντογιώργης Γ., Πολίτης και πολιτική, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 2003.

Λιανός Θ., Κοινωνική δικαιοσύνη, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2000.

Λιανός Θ.-Χρήστου Γ., Πολιτική οικονομία, εκδ. ΟΕΔΒ, Αθήνα 1995.

Μπεκ Ούρλιχ, Τι είναι παγκοσμιοποίηση, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2000.

Μπίκος Ν., Το βιβλίο ως διδακτικό μέσο και οι κυρίαρχοι τρόποι ανάγνωσης, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 2012.

Παπανούτσος Ε., Η παιδεία, το μεγάλο μας πρόβλημα, εκδ. Δωδώνη, Αθήνα 1976.

Πατσός Χ., Η ανάπτυξη του κοινωνικού και θρησκευτικού υποκειμένου, εκδόσεις Proforma, Αθήνα 2007.

Πλάτωνος, Νόμοι, εκδ. Ζαχαρόπουλος.

Πλάτωνος, Πολιτεία, εκδ. Ζαχαρόπουλος.

Τσαούσης Δ., Η κοινωνία του ανθρώπου, εκδ. Gutenberg, Αθήνα 1989.

Ψυρούκης Ν., Ιστορικός χώρος και Ελλάδα, εκδ. Επικαιρότητα, Αθήνα 1983.

Braudel F., Υλικός πολιτισμός, οικονομία και καπιταλισμός, εκδ. Μορφωτικό Ινστιτούτο Αγροτικής Τράπεζας, Αθήνα 1995.

Dahl R., Σύγχρονη πολιτική ανάλυση, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1979.

Duverger M., Εισαγωγή στην πολιτική, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1985.

Gellner E., Έθνη και εθνικισμός, εκδ. Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1992.

Giddens A., Κοινωνιολογία, εκδ. Gutenberg, Αθήνα 2002.

Heilbroner R. – Thurow L., Για την κατανόηση της μικρο-οικονομικής και μακρο-οικονομικής, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα.

Kennedy P., Προετοιμασία για τον 21ον αιώνα, εκδ. Λιβάνη, Αθήνα 1994.

Sabine G., Ιστορία των πολιτικών θεωριών, εκδ. Ατλαντίς, Αθήνα.

Schwartzzenberg R., Πολιτική κοινωνιολογία, Τόμος I και II, εκδ. Παρατηρητής Θεσσαλονίκη 1984.

β. Ηλεκτρονικές διευθύνσεις
Πολλές ηλεκτρονικές διευθύνσεις
υπάρχουν στα παραθέματα του βι-
βλίου.

Περιεχόμενα 5ου τόμου

Η ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ - ώρες:

5.....	5
8.1 Ατομική και Συλλογική απόφαση.....	9
8.2 Κριτήρια λήψης ορθών αποφάσεων.	21
8.2.1 Οι αξίες και οι κανόνες.....	21
8.2.2 Το συλλογικό συμφέρον.....	22
8.2.3 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων των άλλων	23
8.2.4 Το ατομικό συμφέρον	23
8.2.5 Οι επιπτώσεις: κοινωνικές - οικονομικές – περιβαλλοντικές....	26
8.3 Διαδικασία λήψης αποφάσεων	32
8.3.1 Καθορισμός του σκοπού.....	32
8.3.2 Συλλογή πληροφοριών	33
8.3.3 Εύρεση και αξιολόγηση εναλλακτικών λύσεων	33

8.3.4 Επιλογή της καλύτερης εναλλακτικής λύσης	34
8.3.5 Εφαρμογή της απόφασης ...	42
8.4 Η νομοθετική διαδικασία - η λήψη απόφασης από τη Βουλή...	49
8.4.1 Η ευθύνη του εκλογικού σώματος.....	48
8.4.2 Η ευθύνη των βουλευτών...	52
8.4.3 Πρόσωπα και φορείς που επηρεάζουν τη Βουλή στη λήψη αποφάσεων	53
ΑΕΙΦΟΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ - ώρες: 5..	60
9.1 Φυσικό περιβάλλον και άνθρωπος	63
9.2 Σύγχρονα αναπτυξιακά μοντέλα	75
9.3 Βιώσιμη και αειφόρος ανάπτυξη	87
9.4 Ανανεώσιμες πηγές ενέργειες	98
9.5 Διαχείριση αποβλήτων.....	110

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το Ι-ΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

**Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ο-
ποιοδήποτε τμήματος αυτού του
βιβλίου, που καλύπτεται από δι-
καιώματα (copyright), ή η χρήση
του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς
τη γραπτή άδεια του Υπουργείου
Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ -
ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.**